ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 4 КВІТЕНЬ 1993

No. 4 APRIL 1993

ПРОМІНЬ

Ч. 4 КВІТЕНЬ РІК XXXIV

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць

Редактор — Олена Гринь
Редактор англомовної частини —
Маруся Тарнавецька-Зурек
Адміністратор — Наталя Макаренко

PROMIN
842 Main Street
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3N8

Річна передплата в Канаді $17.00
Передплата до інших країн $20.00
Одне число ..... $ 2.00

Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли.

PROMIN

VOL. XXXIV APRIL No. 4

Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
Monthly

Editor — Olena Hryn
English Editor —
Marusia Tarnawecka-Zurek
Administrator — Natalia Makarenko

PROMIN
842 Main Street
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3N8

Subscription in Canada $17.00
Other countries $20.00
Single copy ..... $ 2.00

The editors reserve the right to edit submitted materials.

Publication Mail
Registration No. 1925
International standard Serial number
ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd.,
Winnipeg, Man., Canada

ЗМІСТ

Життя і культура
Пересопницьке євангеліє 1
Великдень 2
Леонід Полтава — Великдень на Україні 2
Оксана Сновидович — Писанковий дивосвіт ... 3
Наталія Савченко — Великдень у Києві в 1906-му році 5
Громадська хроніка
Східня екзекутива СУК 7
Річні збори відділу ім. Доньки України, Роблин, Ман. 8
„Пам'ятай за долю мільйонів" 9
Звіт діяльності відділу СУК ім. Лесі Українки та святкування 65-ліття відділу Редфілд-Річард, Саск 10
Поправка 11
Річні збори відділу СУК при катедральній громаді св. Івана, Едмонтон, Альта 12
Відзначена Шевченківською медалею 23
Відділ СУК ім. кн. Ольги при соборі св. Покрови 24
Відділ ім. Ольги Кобилянської Суррей, Б.К. 25
Побажання скорого повороту до здоров'я пані Фербей 31
Нашим дітям 32

CONTENTS

Spring: by Rose Boyko 15
Environment: Halyna Melnyk-Marko The Earth's Greatest Hits 17
Traditional Pysanky Cards 17
New Visa Requirements for Canada 18
U.S. Government Extends Loan 18
Current Affairs: Helen Raycheba 1993: International Year of the World's Indigenous People 19
Promin Press Fund 33

На першій сторінці обкладинки:
— Пересопницьке євангеліє

ПЕРЕСОПНИЦЬКЕ ЄВАНГЕЛІЄ (1556 — 1561)

Пересопницьке євангеліє — перший з перекладів євангельського тексту українською літературно-писемною мовою. Пересопницьке євангеліє створене на Волині. Роботу над рукописом розпочато було в Троїцькому Дворецькому монастирі князів Жеславських (біля Ізяслава), закінчено в монастирі в Пересопниці (тепер село Рівенської області на березі річки Стубли — басейн Прип'яті). На це є вказівка в самому рукопису.

Пересопницьке євангеліє — це книга великого розміру, оправлена в дубові дошки, обтянуті зеленим оксамитом. Текст написано на пергаменті великим уставним письмом. Крім того у тексті є т. зв. „дробне" письмо. Ним пороблені всякі замітки — це текст, написаний перекладачем.

За змістом Пересопницький перепис — це тетраєвангеліє (четвероєвангеліє), у ньому текст чотирьох євангелістів розміщено послідовно один за одним: Матвія, Марка, Луки, Іоанна.

Рукопис довго був власністю Пересопницького монастиря. Ще у 1600 році в інвентарі Пересопницького монастиря про це згадується. І лише 1701 року Пересопницьке євангеліє було перевезено гетьманом Іваном Мазепою з Волині і подароване Переяславському катедральному соборові. Уже в Переяславі вчені звернули увагу як на мову пам'ятки, так і на її художнє оформлення. Пізніше цей рукопис був перевезений до Полтави. Оздоблений рукопис багато — його прикрашають мініятюри чотирьох євангелістів, орнамент, в'язь у заголовках, кінцівки і інше, і все це мистецьки виконано прекрасними фарбами і золотом. І все це носить народній характер.

Особливо вражає в Пересопницькому євангелії письмо, чітке і акуратне. Учених Пересопницьке євангеліє приваблювало насамперед тим, що ця книга була написана українською мовою XVI ст., близькою до живої народньої мови. Цей переклад тривав п'ять років. Він зроблений з старослов'янської мови (яка в той час називалась болгарською), але вживались і інші переклади і ориґінали. Багато грецьких і гебрейських слів замінені українськими з певними поясненнями. Цей переклад стався завдяки наполегливості пересопницького архимандрита Григорія, бо багато людей в той час були „простотою глупства помраченных" (задурманених — ред.)

Пересопські перекладачі старались максимально наблизити старослов'янський текст до українського звучання.

Наступ книжної української мови на церковно-слов'янську в конфесійному жанрі йшов поступово і обережно. Надзвичайно високим був авторитет церковно-слов'янської мови і віра в її недоторканість.

Тож не тільки знання, а й великої відваги треба було мати, щоб взятись за такий переклад.

Цей переклад проклав шлях для інших перекладів живою українською мовою.

Переклади конфесійних текстів — невід'ємна частина писемної культури народу. В історії України ця традиція йде від Пересопницького євангелія. Цю традицію продовжувало Кирило-Методіївське братство щодо розбудови національної церкви. Це була подвижницька праця українських патріотів, які дбали про розвиток своєї мови і своєї духовної культури.

Треба згадати, що українська писемна мова того часу не є писемною мовою нашого часу, як і мова, якою ми пишемо тут, зазнала вже багато змін за наше 100-літнє перебування в Канаді. Але ми всі знаємо, що треба „йти в ногу з часом", бо й ми самі вже не цілком такі, якими були наші батьки.

Отже, Пересопницьке євангеліє було написано 430 років тому. Навіть не всі київські вчені знали про існування його. Але були люди, що знали. І ось, в час творення української держави, ця забута пам'ятка вийшла на верх. На ній складав присягу наш президент Леонід Кравчук.

Пересопницьке євангеліє стало українською святинею.

(Використано статтю Інни Чепіги з „Київської Старовини" О. Г.)

ВЕЛИКДЕНЬ

До цього весняного і дуже урочистого свята люди готувались заздалегідь. В останній тиждень перед Великоднем — білий або чистий, а найважливіший його день — чистий четвер, з давніх часів селяни колять кабанів, бо на великодньому столі повинна бути шинка й ковбаса. В цей день також ріжуть порося, бо за старим звичаєм на Україні печене порося святили в церкві.

Напередодні Великодня, у суботу, пекли паски з борошна і виготовляли паску з свіжого сиру. Готували до цього свята крашанки з курячих яєць.

За народньою традицією у церкві святять паски, крашанки, ковбаси, сало та інше.

Святковий стіл на Великдень — весняний і дуже барвистий. На стіл, застелений білою скатертю і оздоблений вишиваними рушниками, ставлять паски. Поруч з паскою, в яку встромлена гілочка свяченої верби (символ весни), воскова свічка. На стіл ставлять тарілку з крашанками або писанками, печене порося з хріном, з зеленню і овочами по боках, печену свинячу шинку, смажену домашню ковбасу, смажену телятину, смажену гуску, сало, настойки та наливки. Всі ці страви подаються на стіл протягом тижня.

Леонід Полтава

ВЕЛИКДЕНЬ НА УКРАЇНІ

Земля проростає, дарма, що копита
Її перекраяли замість плугів, —
Вона вже підносить палаючі квіти
На світлих долонях лугів.

І чується радість в підземних джерелах,
І щастя зростання — у кожнім стеблі,
І дух воскресіння шугає по селах,
По кузнях і штольнях моєї землі.

Хай дзвони мовчать, хай ще руки ворожі
Із дзвонів гармати кують для Москви —
Та хто зупинити гарматами зможе,
Просте проростання простої трави?

Про волю співають невільникам птиці,
Про волю гудуть над полями дроти,
І замість червоних зірок на каплицях
Спалахують ніччю пророчі хрести!

Я чую красу весняного походу.
І бачу у кожнім, найменшім стеблі —
Великдень мого дорогого народу,
Великдень моєї землі!

Леонід Полтава — український поет, жив і працював тут з нами на еміґрації, помер 19 квітня 1990 року не доживши до Великодня в відновленій українській державі.

Оксана Сновидович

ПИСАНКОВИЙ ДИВОСВІТ

Потрапити на Коломийський базар було моєю давньою мрією. На перешкоді задуму ставали щоденні турботи. Але в один чудовий день друзі, мов змовившись, запропонували прогулянку до синіх Карпат, то ж не вагаючись вибралися до Коломиї. Це був чарівний Великодній дарунок, кращого не можна й бажати.

Дорога не з легких, але атмосфера, в яку заглибилася з перших хвилин, вартувала наших поневірянь. Це був справжнісінький український, чи ба галицький ярмарок. Гамірливий, велелюдний, різноманітний і багатий на товар. Вправні господарі й господині (ґазди) повиносили свій крам на продаж, а кожен покупець поспішав придбати необхідну, але майстерно виконану річ. Адже не за горами Великдень.

Із захопленням блукала поміж чудовими гуцульськими килимами, ліжниками з овечої вовни: традиційно вони мають чотири кольори. Це дає змогу зберегти й підкреслити чіткість геометричного орнаменту. Гарненькі верети, скатерки й серветки — все ручної роботи. А що вже кераміки й різьби — важко полічити: тарелі, підсвічники, вази, інкрустовані перламутром касетки та мережані рахви, ложки, чарівні рами. Спостережливий майстер примістив на землі різьблену оправу, вигідно використавши природне доповнення: блакить неба, маленьку смерічку, смарагд трави й трійку жовтеньких квіточок — ось тобі й образ! Кожен, хто прийшов на ярмарок, мав до вибору все, чого лиш душа бажає. Для парубоцтва — гарасівки та ткані пояси, а для дівоцтва — стрічки, коралі, перстені й браслети, прикраси на волосся (все різьблене з інкрустацією). Можна втомитися від переліку того художнього скарбу, що пропонувався до продажу.

Хоч була весна, тут можна було придбати кожух. На жердці висіли вишивані сорочки, запаски, барвисті хустки та рушники, — ще мабуть, з бабусиної скрині. А поряд — сучасне, але не менш мальовниче.

З поміж усього цього прегарного та чудового найбільше привабили писанки. Писанкове царство. Акуратно розкладені на стільнику: правдиві (з натуральних яєць — в лоточках чи підстелені сіном), дерв'яні — у величезних торбах чи макітрах. Головне те, що одні — життєрадісні та барвисті, другі стримані, виконані в спокійних

тонах, всі вони претенсійно виготовлені з тонким індивідуальним мистецьким смаком.

Писанкарство — традиційний, дуже поширений в Україні вид народного декоративного мистецтва. Він відомий з сивої давнини. Знана сьогодні писанка пройшла крізь віки певні етапи художнього розвитку. Ще язичники (наші предки, що вірили в божків) мали звичай на Великдень робити „крашанки" й обдаровувати ними родину, сусідів та гостей у цей святковий весняний день. Вважалося добрим символом дарувати яйце — початок усьому живому. Можливо „крашанки" були попередницями писанок. Їх виготовлення було і є звичним для кожної господині. Полягає у зафарбуванні рослинними (соком з лушпиння цибулі, виваром з сіна) чи мінеральними фарбами. Воно більш простіше й невибагливе, тоді як писанкарством займалися справжні майстрині з неабиякими малярськими здібностями та хистом.

Досить цікавими є споріднені з писанками „мальованки" — їх розмальовували пензлем; „дряпанки" — на забарвленій в один колір шкаралупі видряпували орнамент; „крапанки" — принцип виготовлення полягав у розбризкуванні крапель воску на поверхні яйця перед кожним зануренням у фарбу. Виглядає гарно, але все

таки вершиною даного виду декоративного мистецтва є писанки. Вони відзначаються найбільшою художньою досконалістю, фактично є твором-шедевром в мініатюрі.

В християнському релігійному обряді писанка зайняла чільне місце серед великодньої атрибутики, а тому стала невід'ємною окрасою нашої української оселі. З настанням весни, а саме в період Великоднього посту, мисткині розпочинали виготовлення писанок. Це був урочистий час, бо кожна родина як селянська, так і міщанська прагнула якнайкраще підготуватися до свят: вичистити-вибілити хату, а при бажанні розмалювати стіни покуття, комин чи сволок, та обов'язково наготувати численні дарунки — писанок чи крашанок.

Традиційним матеріялом для писанок (та перелічених виробів) служили курячі яйця, інколи — дерево, глина і навіть камінь. Згодом додалися й гусячі яйця, а в Америці я побачила ще й пластикову основу писанки.

...З інтересом розглядала писанковий „букет" на Коломийському ярмарку. Перебирала кожну, аби уважно роздивитися складний геометричний візерунок. Рівно з тим, в уяві порівнювала раніш бачені писанки з різних районів України. На чорному тлі — дрібночленоване плетиво ромбиків з домішкою зелених і жовтих барв або на червоному „дні" дубове листя, „курячі ступки", „грабельки", „ялинки". Важко уявити б було, що можна так гармонійно поєднати жовтий, зелений, червоний. А тут все можливе: гра фантазії, музика кольорів.

Який цікавий світ писанок! Адже він відображає замилування певної етнічної групи України. Кожна з них має свій улюблений зразок орнаменту і кольору. Місце проживання майстрів чинно впливає на їх мистецтво. Мальовнича частина Краю використовувала мотиви рослинного орнаменту, а сусідство Карпат (з їх „трикутниками" гір) вплітали геометричний рисунок в розпис писанки.

Мала можливість бачити писанки з Прикарпаття і Полісся, в них домінувало чорне тло, думала — традиційне, але згодом, оглядаючи великодні дарунки з Київщини і Чернігівщини, виявила, що писанкарки з цих областей за основу також використовували червоні й чорні кольори. Рівно з тим — по всій Україні виготовляли писанки на зеленому й червоному „дні".

Рік тому, як нарешті Україна вільно святкувала Великдень, на міських базарах Львова можна було придбати писанковий крам з Косівщини, Космача, Яворівщини та Сокальщини. „Сусідки" досить суттєво різнилися.

Додаються нові елементи до орнаменту, але стійко зберігаються давні, ті, що склалися історично, що служать міцною основою і стимулом для розвитку цього чудесного мистецтва.

Писанки гуцульські, бойківські, поліські й подільські — вони різні як усі ми, але вони — українські, як і ми — діти Єдиної Матінки — України.

„Свобода" 1991
(скорочено, О. Г.)

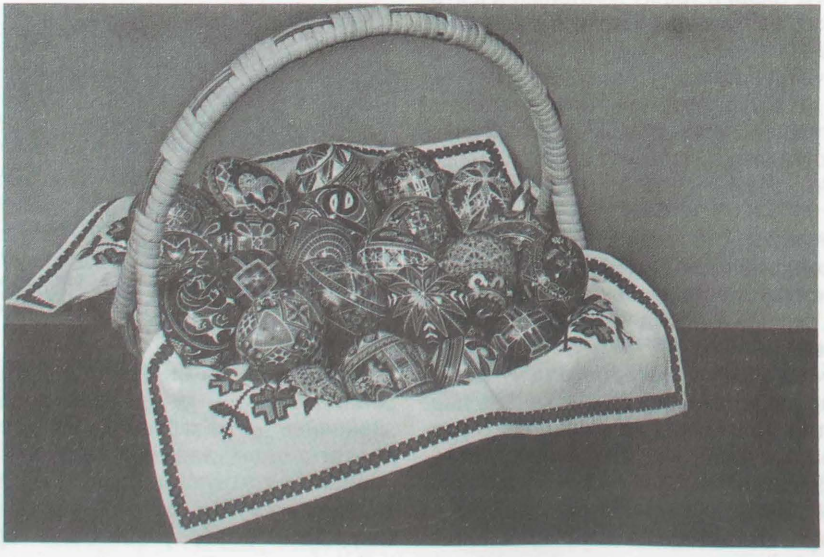

Наталія Савченко

ВЕЛИКДЕНЬ У КИЄВІ В 1906-МУ РОЦІ

(Спогад)

Весна видалася дуже гарна, а Великдень пізній.Київ розцвів квітами по бальконах домів та й за вікнами в пачках уже красувалися весняні квіти. А Дніпро, наш дідуган, ніс спокійно повні свої весняні води.

...Намовили мене товаришки залишитися на Великдень у Києві: „Ти побачиш, як буде гарно тут, — казали. — Підемо по церквах". Спокусилася й залишилась.

Надійшов бажаний день. Умовилися зібратися всі коло Думи, на площі. Тітка, в якої я спинилася, вибиралася раніше до Софійського собору, бо, казала, пізніше й не проберешся в церкву.

Ми ж умовилися на одинадцяту. Всі прийшли точно. „Ну, куди ж на початок?" — виникло питання. — „Звичайно, починаймо від св. Софії: там чудово співатиме хор". Рішено. Пішли.

В повітрі панувала урочиста тиша. Висока темна небесна баня усипана безліччю зірок. Вони виблискують, миготять і надають таємничого чару ночі. А весняне повітря, таке лагідне, чисте, ласкаве, ніжне, проймає всю істоту, бадьорить. Не можна висловити, як воно впливає на душу, оте повітря, що буває тільки в Україні навесні. Ми підставляємо обличчя до легенького вітру, а один з наших починає: „Нема на світі України, немає другого Дніпра! — „О, так!" — всі хором підтвердили.

Почулися призивні дзвони. — „Це ще часи". — хтось заспокоїв. Але ми поспішаємо. Врешті прибули. Ось і велична наша гордість — Софійський собор. „Господи, та куди там нам пробратися всередину!" — з переляком вигукнула одна з наших товаришок, — мови немає! Що ми робитимемо?!" І справді: перед головним входом тісниться величезний натовп. В церкві вже повно. А спереду, перед самими дверима по обох боках притулилися жебраки, — тепер їхні „жнива": кожний дасть хоч копійку. „То може проберемося на хори?" — хтось промовив нерішучо. — „Еге, нас тільки там і чекали, — засміялися всі гуртом. — Там певно вже аж висять вінком з хорів. А ще ж і хор?!"

Хоч не маємо великої надії, але все ж просуваються помалу сильні, молоді плечі студентів. Я відмовляюся втискатися всередину. „Задушать, дихати не буде чим, не витримаю духоти! — боронилася я. — Краще зачекаємо тут, при вході, поки виходитиме процесія. Потім може й пощастить увійти".

Так і порішили. Саме впору. Двері раптом широко відчиняються й наперед просуваються люди з корогвами, далі духовенство, хор... Ми вливаємося в натовп. Двері собору замикаються і запечатуються. Церква тепер — це гріб Господній.

Процесія рушає й зі співами хору обходить тричі навколо церкви. Ми і собі вплітаємо свої голоси. Ось уже обійшли тричі й спинилися перед замкнутими дверима. Урочистий, напружений момент.

Раптом ударив переможно один, а за ним другий та інші дзвони. Полилася велична мелодія, властива софійським дзвонам. Від Михайлівського поблизького монастиря прилучився потужний, урочистий дзвін, а там і Миколаївський озвався, за ним — Володимирський. Аж ось здалека чується з Печерського, навіть із Видубецького. І понеслися радісні дзвони, сповіщаючи про Воскресіння Христове. Створилася велична симфонія, яка наповнює все повітря й лине високо в небеса. Київ вітає воскресіння Господа нашого Ісуса Христа!... Він дзвонить, віщує велику новину. Здається, що св. Володимир ще вище підносить свого благословляючого хреста. Здається, квіти ще сильніше пахнуть, а зірки ще яскравіше світять: „Христос воскрес! Христос Воскрес!"

Печатка зламана, двері широко відкриваються. Всі спішать у церкву. „Христос воскрес! Христос воскрес!..." Хор співає чудово. В ньому ж бо і оперові співаки, солісти. В серці зростає почуття молитовної екстази. Ми співаємо також. Всередині церква сяє вогнями. Та ми довго не затримуємося, поспішаємо далі. Куди? Та, звичайно, спершу до Михайлівського, це ж недалеко, потім до Володимирського. Біжимо, поспішаємо, хочемо ще й там почути вітання священика: „Христос воскрес!"

Дзвони не перестають перегукуватися мелодійними передзвонами. Вінками оточують церкви кошики з пасками, — це до свячення. При них миготять свічечки. Певно ввесь Київ висипав до церков, і де їх стільки набралося. По дорозі ми христосуємося поміж собою. Відмовитися невільно — звичай! Студенти використовують

можливість поцілуватися з паннами, але всі серйозні. Побували у Михайлівському, а далі — у Володимирському. — „А що, якби шугнути до Печерської Лаври, га?" — виникає в когось пропозиція. — у Миколаївському по дорозі можемо трохи перепочити".

— „Ну що ж, ходім! Ноги не куплені, витримають!

Ось ми вже й біля Печерської Лаври. Там такий натовп, що й уявити трудно. Назбиралося люду з усіх околиць Києва. Наші силачі-студенти таки проштовхнулися всередину. Спереду було трохи вільніше. Чудовий манастирський хор зворушує наші душі. Щохвилини чути вітання духівництва: „Христос воскрес!" І ми найголосніше вигукуємо: „Воістину воскрес!"

Тут уже й вислухали Службу Божу, бо це — останній етап нашого походу. Біля церкви сила жебраків: знають, що чернецтво спорудило для них розговіни. Побожне громадянство щедро відгукнулося на заклик манастиря для бідних: хто грішми, а хто й „натурою". Манастир і від себе уділив щедру додачу. Кортіло нас подивитися, як воно там виглядає, тож ідемо до їдальні. Там приготовані довгі столи, а при них лавки. На столах пишаються писанки, ковбаси, шинка, паски. Збоку на окремому столі парують два величезні самовари.

У Великий піст не один студент зазирав до манастирської їдальні, де можна було одержати по великому пісному пирогові за три копійки. А бідні студенти приходили й на дешеві манастирські обіди.

Вибралися ми ще й на дзвіницю, щоб і самим трохи подзвонити та й подивитися навколо, на Київ. Що за чудова картина! Київ увесь світиться й дзвонить.

Сходимо вниз, саме тоді, коли виходить духовенство святити паски. Йдемо й ми слідом. Святочно прибрані молодиці й чоловіки коло кошиків, а там чого тільки немає: крашанки, ковбаси, смажені поросята, паски...

Захопившися мальовничим образом, не зауважили, що залишилися далеко позаду священиків з хором. Поспішаємо приєднатися, коли чуємо за нами вигук: „Та це ж наші студенти! „Христос воскрес!" — вітається з нами одна із молодиць. — „Воістину воскрес!", — відповідаємо. Ми зрозуміли, що студентів пізнали по уніформі, яку вони носили за царського режиму.

Тітки вважають, що всі студенти бідні, і треба їх жалувати. Бачимо, що вони починають порпатись в своїх кошиках, і одна, немолода вже жінка простягає нам крашанку: „А просю, розговійтеся!" А друга простягає шматочок ковбаси. Ми сміємося й відмовляємося. „Нас дома чекають з розговінами, — кажемо, — дякуємо!" Та де там: „Е, ні! Не годиться відмовлятися від Божого дару, просимо!" — І знову в руки студентів впихаються „божі дари": шматок ковбаси, сала, паски. Кожна хоче почастувати „бідних" студентів. Ми сміємося, відмовляємося, але мусимо брати.

Коли ми вже відходили, то побачили, що в нас таки порядно набралося тих „дарів". „Дай Боже, здоров'я нашим тіточкам, нагородили нас щедро, буде чим розговітися покищо, — жартує наш „комік" і пропонує: — Ходімо в Царський сад, відпочинемо та й трохи підживимось, бо в мене аж печінка болить!" Усім подобається така пропозиція, бо вже й ноги болять.

Прийшли, дехто вже й кульгав. Посідали на лавках так, щоб видно було Дніпро. Оддалеки побачили друге товариство студентів-студенток, що розмістилися на лавках, недалеко від нас. „Христос воскрес!" — гукаємо. — „Воістину воскрес!" — відповідають. — „Звідкіля ви?" — Відповідаємо: „З Печерської". — „Ага, і ми побували там".

Розміщуємося вигідно. „Давайте швидше розговлятися, бо вже аж кишки болять!" — каже хтось із товариства. У відповідь дружній сміх: „От ненажера! Коли ви їли?" — „Я ж православний християнин і сьогодні нічого не їв, росиночки у роті не було". — Не знаємо, чи вірити. — „Ану навбитки!" — запропонував „комік". Почалося: цок-цок-цок крашанками. „Е, так не годиться: ви тримаєте всю крашанку в руці, а тільки чубок виставляєте". Знову сміх!

Смачно було розговлятися на свіжому повітрі та ще по такій довгій прогулянці.

Добре відпочинувши й закусивши, відчули втому і бажання спати.

„Ну, годі, пора додому!" — промовив наш „старший". — „Тебе тато-мама чекають?" — засміявся „комік". — „Нема жартів. Подивіться, вже світає". Справді, на сході вже почервоніло небо. — „Пора так пора!" — погоджуємося.

Трамваї ще не ходять, то ж доводиться йти пішки. Мені було далеченько йти і довелося по дорозі кілька разів перепочивати. Добре, що в Києві багато скверів із лавочками. В дорозі наздогнав нас трамвай...

„Віра", 1991

ГРОМАДСЬКА ХРОНІКА

СХІДНЯ ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Перший ряд зліва: Оля Куць — друга заступниця голови, Анна Дутчак — перша заступниця, Галя Щерблюк — голова, Стефанія Шпитковська — уступаюча голова, Ліза Бат — третя заступниця.
Другий ряд: Галина Мельник-Марко — культурно-освітня і „Промінь", Мар'яна Шемелюк-Струс — скарбниця, Ярослава Балаюра — кор. секр., добр. Катерина Бублик — шкільництво, Орися Сушко — Пров. Жіноча Рада, Констанція Чорна — рекордова секретарка.
Неприсутні: Славка Панчук-Казинс — СУМК, Оля Гамара — голова Укр. Музею.

На 50-му З'їзді Східньої Провінційної Екзекутиви СУС, в Ошаві, 23-25-го жовтня 1992 р., обрано нову екзекутиву Союзу Українок на Східню Канаду.

Новообрана голова, Галя Щерблюк, з родини Васильців, народилась і виростала в місті Саскатуні. Там вона закінчила середню школу, а після того „Бизнис Колидж". Від молодих літ була активною членкинею СУМК і співала в хорі. Цю активність вона продовжувала, коли переселилась до Торонто в 1947-му році.

Галя стала активною членкинею громади при Катедрі Св. Володимира. Одружилась вона з Олександром Щерблюком. Їх повінчав бл. п. отець Петро Самець в Катедрі Св. Володимира. Він також, Галю, як немовля охрестив. Продовж наступних п'ятнадцять років Галя працювала як лікарська секретарка при лікарні „Вестерн Госпітал".

В родині Щерблюків є два сини. Тома закінчив інженерію на університеті, а молодший син, Ясон, ще студент. Вони були провідними членами СУМК-у.

В 1966-му році пані Галя разом з чоловіком включилися в організаційну працю при Катедрі Св. Димитрія, Лонґ Бренч, Онтаріо. Вона є головою Союзу Українок Канади, відділу „Софії Русової", де займала позиції голови, секретарки і різні референтури.

Через довгі роки Галя була учителькою в Недільній Школі і членкинею Дорадчої Ради СУМК при громаді й при Східній Екзекутиві Союзу Українок Канади. Вона любується українським мистецтвом і займається прекрасною

виставкою нашого рукоділля, що розложена у відпочинковій залі при громаді. Пані Галя постійно доповнює або змінює виставку дарованими або випозиченими експонатами. Ця виставка приваблює людей і молодь оглядати дорогоцінну нашу культуру — нашу гордість.

Через певний час пані Галя була керівником і очолювала культурно-танцювальний гурток „Веселка", була секретаркою, доглядала ґардеробу й допомагала приготовляти танцювальні строї.

На канадському суспільно-громадському полі працює добровільно у харитативних організаціях. Одержала відзнаку за п'ятнадцять років добродійної праці від Онтарійського Уряду Горожанства. Галя є делеґаткою до Комітету Українок Канади, Торонто.

Ми бажаємо пані Галі і всій Екзекутиві якнайкращих успіхів у майбутній праці в Союзі Українок Канади.

Г. Мельник-Марко

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ ІМ. ДОНЬКИ УКРАЇНИ

РОБЛИН, МАНІТОБА.

Річні збори жіночого товариства відділу ім. Доньки України відбулися 2-го грудня 1992 р. в присутності 22 членок.

Голова Петруся Буґера відкрила збори, попросила присутніх до молитви „Отче наш" та до вшанування покійних членок співом „Вічная Пам'ять".

Протокол останніх зборів прочитала секретарка Олена Клемецька, а касирка Флоренц Лукій дала фінансовий звіт.

На протязі року товариство мало 8 місячних зборів, на яких обговорювались біжучі справи.

Було відсвятковано свято Лесі Українки, Тараса Шевченка, Великдень, Храмове свято, вітали Владику Василія.

Помагаємо членкам в старечому домі, помагаємо з "Meals on Wheels".

Помагаємо з похоронними і поминальними обідами.

Пожертви відділу в 1992 р. були: церкві, шпиталю, Фундації Тараса Шевченка, Рідній Школі, родинам, що потерпіли від пожежі і іншим потребуючим, висилали пакунки з одягом і харчами в Україну.

Нагородили студентку Jerry Chic Bursary in Goose Lake High School — $200.00.

Звіт про працю Рідної Школи дала пані Анна Горбай: школа працювала цілий рік, відвідувало школу 16 дітей. Мали концерт на свято св. Миколая, на День Матері. Успішно відбулася літня школа: на курсах було 16 дітей, закінчився курс так само величавим концертом.

Голова відділу П. Буґера подякувала всім членкам за добру співпрацю і погодилась працювати і на другий рік, так само як всі інші члени управи.

Склад управи і комітетів на 1993 рік:

Петруся Буґера — голова; Павліна Буґера — 1-ша заступниця голови; Бела Проник — 2-га заступниця голови; Олена Клемецька — секретарка; Флоренц Лукій — касирка; Анна Горбай, Тіна Піць, добр. Березняк — Культосвітний Комітет; Павліна Курчак, Марія Антош, Анастазія Болизюк — Телефонічний; Леонтина Козменко, Марія Королюк, Павліна Курчак — Відвідування хворих; Павліна Буґера, Бела Проник, Олена Клемецька, до помочі Флоренц Лукій — Сестриці; Марія Проник, Марія Швайковські, Текла Феденюк, Марія Старчук — Почесні Сестриці; Павліна Вербовецька, Джил Данилюк — Оголошення; Джил Данилюк, Дорис Курчак, Леонтина Козменюк — Контрольна; Павліна Курчак, Анастазія Столярчук, Бела Проник, Марія Антош, Ірина Проник, Леонтина Козменюк — Meals on Wheels.

Олена Клемецька
секретарка

„ПАМ'ЯТАЙ, ЩО ЗА ДОЛЮ МІЛЬЙОНІВ..."

Галина Мельник-Марко народилась в м. Монтреалі, в родині Якова і Клавдії Випруків, які були активними піонерами між першими українськими поселенцями в Монтреалі, організаторами перших українських товариств в тому місті. Від десятилітнього віку Галина виховувалася в родині о. Володимира і добр. Леонії Слюзарів, і віддано включилася в активну церковно-громадську працю. Найбільше вона приділила уваги і праці у вихованню дітей і молоді. Учителювала доривочно в державній школі, в Рідній і Недільній Школі, Дошкілля в Садочку і на курсах провідництва, на Оселі Св. Софії. Була головою, інструктором, хореографом багатьох танцювальних виступів, СУМК-у і член Дорадної Ради. Приготовляла драми, імпрези, інсценізації, особливо на відзначення важних ювілеїв.

Будучи довголітнім членом Союзу Українок Канади, вона виконувала різні праці в місцевій, провінційній і краєвій управах, найчастіше в культурно-освітній референтурі. Організувала і десять років була головою жіночого хору св. Софії, що виступав перед чужою публікою на великих важних імпрезах. Керівником хору був о. прот. Вол. Слюзар.

Очолювала комітети церковних і громадських ювілеїв. Була головою української участи у Світовій виставці „Експо 67" в Монтреалі, і виставці „Людина і Світ". Організовувала концерти, виставки, фестивалі з молоддю, КУК Балі з дебютантами. Під час „Каравану" була головою павілійону „Одеса" при Інституті Св. Володимира. Виступала в програмах на СУМК з'їздах. Була делеґатом до Комітету Українок Канади. Через п'ять років була членом Косисторії УПЦК і добровільно працювала з чоловіком у редакції „Вісника".

Була і є членом різних канадських організацій, де часто репрезентувала українське суспільство, представляла історичну правду про Україну і працювала в різних комітетах: мідії, освіти, горожанства, іміґрації, людських прав, біженців, була секретарем в Організації „Об'єднання Жінок Поневолених Народів" і в товаристві „Поміч Українським Артистам".

Довгі роки дописує до журналу „Промінь" і була членом його редколеґії. Часто виступала з промовами на конференціях і з'їздах. У Канадській Жіночій Раді була заступником голови краєвої управи, займала різні пости, у місцевій і провінційній радах, приготовляла звіти про працю Союзу Українок Канади, була нагороджена грамотою і доживотним членством. Очолювала „Український вечір" на Міжнародній Жіночій Конференції, приготовляла виставки і летючки-інформації про Україну, зорганізувала українську частину в бібліотеці „Лейді Абердін" Національної Жіночої Ради.

Нагороджена грамотою від діючого Митрополита Михаїла, і від відділів Союзу Українок Канади, „Софії Русової" Лонґ Бренч і „Доньки України" Монтреал. На передачі СБС „Голос Канади", в програмі пані Орисі Судчак кілька разів передавала інформації на Україну про культурне та організаційне життя в Канаді.

У краєвій управі Конґресу Українців Канади репрезентувала СУС і прихильників Державного Центру УНРади в екзелі. На пресовій конференції КУК мала інтерв'ю і подала в диталях інформації про Чорнобильську катастрофу. Мала честь вручати Шевченківську Медалю на Конґресі КУК.

На з'їзді СУС в Саскатуні пані Г. Мельник-Марко наділено грамотою і почесним членством за особливі заслуги для української громади, зокрема, за працю з молоддю. У сторіччя Поселення Українців у Канаді за вклад в історію і культуру Канади була нагороджена „Медалею Сторіччя" від Конґресу Українців Канади. За багатогранну діяльність одержала дві срібні ме-

далі (з нагоди 25-го Ювілею Королеви Єлисавети II-ої й в Сторіччя Канади в 1967 році).

Веселої вдачі, ентузіяст, постійний оптиміст, все готова порадити чи розрадити, чи пожвавити працю в організації. Глибоко віруюча, безмежно вдячна Богові за його дари. Переконана, що українська жінка „працює і рятує", бо вона хоронителька домашнього огнища і вихователька майбутніх громадян нашої української спільноти. Як життєве мото вибрала два дороговкази: „Пам'ятай, що на Тобі мільйонів стан стоїть, що за долю мільйонів мусиш дати ти одвіт". (Іван Франко). „Людина лише один раз переходить свій життєвий шлях. Користай з кожної нагоди, бо більше цим шляхом не повернеш."

Пані Галина має дві доньки: Лариса Коропецька, учителька, закінчила педаґоґічний факультет ВА і АЕД; Христина Мельник, професійний музикант, (челіст). Музику студіювала в Франції та Італії.

Орися Сушко

Побажаємо пані Галині Мельник-Марко доброго здоров'я та успіху в розбудові нашого українського і державного життя в Канаді.

Редакція

ЗВІТ ДІЯЛЬНОСТІ ВІДДІЛУ СУК ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ ТА СВЯТКУВАННЯ 65-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ

РЕДФІЛД-РІЧАРД, САСК.

28-го липня, 1992 року в день св. Володимира відбувся Храм у місцевій церкві. Після святкового обіду короткою програмою було відзначено 65-ліття відділу ім. Лесі Українки в Редфілд-Річард, Саск. Були присутні гості з окружних громад і відділів.

Програму почали загальним співом „Як славний наш Господь", а потім членки відспівали гімн Союзу. У вступному слові господиня програми О. Никифорук привітала гостей і прочитала скорочену історію відділу від його початків в 1926-27 рр. до теперішньої пори. Членки відспівали ще одну пісню — „Люба моя Вітчизнонько".

Цікаву доповідь виголосила пані Марія Цьона, голова Провінційної Управи на Саскачеван. Пані Цьону представила пані Катерина Маліцька, тепер з Норт Бетелфорд, одна з перших членок-основоположниць відділу.

Разом з цим пані Цьона вручила грамоти 25 літ приналежности до Союзу, а заступниця голови відділу Евгенія Никифорук чіпляла корсажі трьом членкам: Юлії Кучірці, Каролі Дмитрук і Юстині Катеринич (вона була неприсутня, грамоту і корсаж їй доручено пізніше). Свічки на ювілейному торті (котрий спекла Стела Никифорук, а прегарно вдекорувала Олеся Плюта) засвітили Юлія і Кароля, а торт краяли всі чотири пані: Цьона, Маліцька, Кучірка і Дмитрук.

На закінчення отець С. Ломашкевич коротенько промовляв, ґратулюючи членок, які успішно продовжують працю Союзу, та підбадьорив до дальшої діяльности. Евгенія Никифорук кінцевим словом подякувала всім присутнім за те, що прибули і помогли звеличити це свято, паням Цьоні і Маліцькій за їхню участь, членкам за їх працю в приготуванні цього свята.

Програму закінчено співом „Де згода в родині" і „Ще не вмерла Україна". Потім присутні споживали смачний торт з кавою.

Діяльність відділу впродовж 1992 року:

Ми мали 8 місячних зборів, 2 засідань заряду. Збори були по хатах членок, а збірку з перекусок призначали на місійний фонд. Цього року подарували збір на новозорганізовану Недільну школу в Норт Бетелфодр. Ми видали 3 обіди і одну осінню вечерю, помагали з обідом чи перекускою на похоронах чи інших замовленнях, мали „Ґараж Сейл", продаж варинників та печева.

Прибирали церкву та Народній дім, помагали малювати в священичій резиденції в Норт Бетелфорд, колядували на церкву.

Членки належать до Окружного хору, котрий брав участь в фестивалі колядок в Норт Бетелфорд.

Зповнили бюджет до Централі.

На зборах читаємо обіжники, листи, статті з „Променя" чи з інших часописів або книжок.

Відзначуємо пам'ять Лесі Українки та Тараса Шевченка співом та читанням поезій або біографій після зборів в місяці лютому та березні.

В 1992 році жертвували на такі цілі: "Amnesty International", Музей в Саскатуні, Інститут Могили, місцеву церкву, на меблі до парафіяльної резиденції, з'їздовий фонд, КУК проєкт в Реджайні, Саск., оселю „Зелений гай", Недільну

Зліва — Юлія Кучірка, пані Катерина Маліцька (одна з перших членок відділу), Кароля Дмитрук, пані Марія Цьона — голова провінційної управи Саскачевану.

школу в Норт Бетелфорд, Червоний Хрест, фонд „Рака", фонд „Серця" і фонд „Сліпих".

Заряд на 1993 лишається той самий:

Голова — Юлія Кучірка
Заступниця голови — Евгенія Никифорук
Рекордова секретарка — Олеся Ковальська
Кореспонденційна секр. — Ольга Никифорук
Касирка — Олеся Плюта
Контрольна комісія: Стела Никифорук, Зірка Ковальська і Наталка Ковальська.

Фінансовий звіт:

Лишилося з 1991	$2128.02
Прихід в 1992	$1887.69
Розхід в 1992	$1399.35
Лишається на 1993	$2616.36.

В нас є тільки 11 членок (9 активних) але в нас є згода, а тому праця успішно їде.

Бажаємо всім доброго здоров'я, щастя і веселости та добрих успіхів у новому 1993 році!

О. Никифорук — кор. секр.
Ю. Кучірка — голова.

ПОПРАВКА

В дописі „90 ліття з дня народження Марії (Совсун) Прокіпчук" (див. ч. 2, лютий 1992) подано, що пані Марія є членкою Союзу Українок при соборі св. Покрови в Вінніпезі.

В дійсності пані Марія Прокіпчук є членкою Союзу Українок відділу ім. Лесі Українки при катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпезі.

Редакція

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ СУК ПРИ КАТЕДРАЛЬНІЙ ГРОМАДІ СВ. ІВАНА
ЕДМОНТОН, АЛЬТА.

Збори відбулися 6-го грудня 1992 р. Президниця зборів, голова відділу Мирослава Фербей, привітала членок і попросила о. прот. С. Семотюка, настоятеля Катедри, до молитви. Далі стоячи членки вислухали гімн СУК. Відспіванням „Вічна Пам'ять" вшановано померших членкень відділу, з них 16 основоположниць нашого відділу. Слідували привіти від о. прот. С. Семотюка як також від голови Катедральної громади, Юрія Загарія. Потім слідували річні звіти членок управи відділу. Звіти голів різних комітетів були подані на місячних зборах в жовтні. Подаємо ширший звіт голови відділу М. Фербей, який включає загальну працю відділу.

ЗВІТ ГОЛОВИ МИРОСЛАВИ ФЕРБЕЙ

Насамперед, щиро Вас всіх вітаю з нагоди наших річних зборів і щиро дякую Вам за Вашу численну присутність.

Як голова цього відділу, я перепровадила місячні збори і збори Екзекутиви. Учащала на збори комітетів нашого відділу і на збори складових організацій СУС. Я учащала і давала привіти на церковних обідах, празниках, святах, які відбувалися в нашій громаді і поза нашою громадою, як також брала участь в Провінційному з'їзді.

При кожній нагоді я старалася репрезентувати наш відділ якнайкраще.

Наше членство цього року складається з 283-ох членок — на жаль, 6 членкинь відійшли у вічність, а 4 членкині перебралися до інших відділів в Канаді.

В нашім заряді ми маємо 16 осіб, як також 26 голів комітетів. На телефонічнім комітеті є 10 осіб і є 12 голів місячних комітетів, які займаються проведенням нашої праці відповідно в різних товариських імпрезах. Щира їм подяка за те.

Праця в нашім відділі є різноманітною. Так як все, нашою відповідальністю є догляд наших дітей, нашої молоді, поширювати нашу культурну працю і підтримувати нашу церкву.

Працю в нашім садочку провадиться успішно. Ми маємо 28-ро дітей у 3 клясах. Пані Іванна Усик є головою цього комітету, членки й надалі стараються, щоби садочок був фінансово самостійний.

На жаль, пані Домка Сапига, учителька садочку, не є при добрім здоров'ю, і ми вдячні, що пані Маріянна Маковська перебрала цю працю.

Хочу сказати, що пані Маріянна також доглядає молодший СУМК і склала програму для сумківців. Вона заохочує родичів до участи в програмах кожного тижня. Щира їй подяка за те.

Пані Марлін Коздровська є головою Української школи і Школи танків. В Українській школі є 15 учнів, а в Школі танків є 30 учнів. Цього року треба буде багато праці вложити, щоби придбати більше студентів. Пані Леона Бриджис вже роками вчить Українську школу, за що їй належиться щира подяка.

Так як минулими роками, так і цього року, ми заохочуємо молодь учащати на курси Освіти, як також на оселю Барвінок. Цього року ми покрили пів ціни реєстрації для 28-ро дітей в сумі $2,500.00.

За старанням пані Василини Бойко-Даркович і її комітету, наше святкування 66-літнього Ювілею відбулося Чайним прийняттям з великим успіхом. Ми мали відзначення членкинь і вшанували бувші крайові голови Союзу Українок Канади з нагоди 100-річчя поселення українців в Канаді.

Пані Катерина Гавриш, голова Добродійного Комітету, разом з своїми членками далі відвідують наших членкинь по шпиталях, старечих і приватних домах. Цього року Церковна управа також створила Добродійний комітет, щоби допомогти в цій дуже важливій праці в нашій громаді.

Щодо праці Церковного комітету — пані Богдана Масло відповідала за прикрасу Катедри, а пані Галина Маґусяк за похоронні перекуски і подання кави після Богослужень. Вони разом з своїми членками вложили багато праці, за що їм дякуємо.

Під проводом нашої освітно-культурної референтки пані Анни Звоздецької — Свято книжки відбулося успішно. Для дітей було читання казок, як також показ відео з виступів Українського Розповідного Театру. Проф. Сергій Плохий виголосив промову про „Освіту, культуру і релігію на Україні".

Наша архівна праця під проводом пані Іванни Дженис і пані Анни Кравець провадилася успішно. Вони доклали багато праці, щоби протоколи були двомовні, і списали всі внески з протоколів. Це була надзвичайно велика праця і їм належиться признання і подяка.

Пані Наталя Базюк далі збирає архіви нашого відділу.

Щира подяка за велику працю членкам, які помагають видавати і приготовляти їжу: на церковні обіди, бенкети, весільні прийняття і похоронні обіди під умілим проводом наших кухарок пані Катерини Оґінської і пані Ґалини Єринюк, як також щира подяка пані Катерині Гарасин і Ірині Сепін, які займаються похоронними обідами. Пані Джін Романчук і її комітетові складаємо подяку за працю в влаштуванні товариських імпрез.

Наш успіх в цій ділянці праці є завдяки всім членкам, які не шкодують часу та енергії, і завдяки їхній посвяті та праці наш відділ подарував $40,000.00 на нашу Катедру цього року, як також поважні суми грошей на інші благородні цілі.

Беруче під увагу, що Україна вже є незалежною, а все таки потребує нашої помочі, наші членки приклали багато зусиль для збирання фондів на проєкт „На здоров'я" — поміч Україні, як також на збирання нового одягу для дітей Чорнобиля. Наші членки, які займалися цією працею, були: Наталка Кіт, Марія Гринчук (референтка Українських Справ), Розалія Фарина, Анна Звоздецька і Мирослава Фербей. Наш відділ зібрав поверх $50,000.00 на цей фонд. Також багато членів нашої громади подбали про медичну поміч, медичні прилади, як також посвятили багато часу, щоби довести цей проєкт до успішного завершення.

Розалія Фарина і Марія Гринчук також зробили збірку на Українську Амбасаду в Оттаві, і до цього часу зібрано $5,000.00. Щира їм подяка.

Членки цього відділу також багато причинилися, шоби Статуя Піонерської Жінки знова мала провідне місце біля міського Ратуша. В моїх нарадах з міським архітектором це буде зроблено в короткім часі.

На запрошення „Місцевої Жіночої Ради" на їхніх зборах я представила працю нашого відділу і поділилася думками щодо організаційної праці. Все старалася репрезентувати наш відділ якнайкраще. Пані Карла Козак є наша репрезентантка до „Місцевої Жіночої Ради" і учащає на їх місячні збори.

Спеціяльна подяка членкам управи, з якими я так близько працювала — і які так уміло провадили свою працю, подяка референткам і кожній членці за віддану працю в минулому році.

Щира подяка настоятелеві отцеві Семотюкові і отцеві Флякові, як також бувшому настоятелеві отцеві Равлюкові за поміч і пораду.

На кінці я хочу сказати, що хоч я вже порушила справу брошурки про Союз Українок Канади членки відділів в Альберті говорили, що їх членство не зростає, мають проблеми через брак знання української мови, що молодші жінки не вписуються в членство Союзу, бо зайняті своїми родинами, і також що є велика компетиція, бо є дуже багато жіночих організацій, до яких вони можуть належати.

Всі відділи казали, що мають подібні проблеми і з дискусії вийшло, що ключ успіху в нашій організації є краща комунікація з молодшими жінками і сумківцями.

Вони мусять з молодших літ знати про Союз, що ми робимо, як вони можуть скористати з участи в такій організації як Союз. Багато з них думають, що ми лише працюємо в кухні — то не є їх вина, що вони так думають, ми не інформуємо їх про нас, про наші програми.

При цій нагоді я хочу сказати, що минулих три роки для мене, як голови відділу, були надзвичайно повчаючі і вдоволяючі, і я вдячна Вам, що я мала цю нагоду — бути головою такого взірцевого відділу.

Це мій останній рік головування, і я дякую Вам всім за Ваше тепле відношення до мене, за Вашу поміч, пораду і співпрацю. Я цього ніколи не забуду.

Праця в Союзі роками була частиною мого життя, про що я буду все життя пам'ятати, бо ця праця з Вами принесла мені велике особисте задоволення.

Щиро Вам дякую,

Мирослава Фербей,
Голова Союзу Українок Канади при Катедрі св. Івана.

УПРАВА ВІДДІЛУ СУК ПРИ КАТЕДРАЛЬНІЙ ГРОМАДІ СВ. ІВАНА — 1993

Бувша голова — М. Фербей
Голова — Надія Гиманик
1-ша заступниця — Христя Звоздецька
2-га заступниця — Галина Єринюк
3-та заступниця — Ірина Сепін, Катерина Гарасин
4-та заступниця — Розалія Романюк, Оля Камінська
Рекордова секретарка — Наталка Мельничук
Кореспонденційна секр. — Марія Прокопів
Заступниця секретарки — Мирослава Хом'як
Касирка — Єлена Шарабун
Заступниця касирки — Лавреня Фербей
Контрольна Комісія: Осипа Михайлишин, Наталка Кіт, Надія Назаревич.

1-ший ряд: (зліва направо) Богданна Масло, Оля Камінська, Ірина Сепин, Катерина Гарасин, Філя Кругляк, Мирослава Фербей — голова, о. прот. С. Семотюк, Галина Єринюк, Леся Івасюк, Наталка Кіт, Марія Прокопів, Наталка Мельничук.
2-ий ряд: Джералдін Наконечна, Анна Томнюк, Анна Звоздецька, Стефанія Поченюк, Надія Боднар, Віра Понич, Стела Обуховська, Катерина Гавриш, Наталія Базюк, Василина Даркович.
3-тий ряд: Марія Гринчук, Іванна Дженис, Осипа Михайлишин, Маріяна Маковська, Маріанна Базюк, Мирослава Хом'як, Єлена Шарабун, Параня Крокош.

КОМІТЕТИ:
Архіви — Наталія Базюк
Добродійний — Катерина Гавриш
Харитативний — Джералдін Наконечна
Церковний — Галя Маґусяк
Приятельська Кава — Галина Домитрак
Ясла — Маріянна Базюк
Освітно-Культурний — добр. Ольга Бойчук
Молодший СУМК — Маріяна Маковська
Старший СУМК — Леся Погорецька
Осінний Баль — Діана Кухта
Почесні Членки — Ольга Ганночко
Маєтковий — Беверлі Скейд
Ювілейний — Василина Ґулуцан
Репрезентантка до КУК — Василина Даркович
Бібліотекарка — Марія Гарасимів
Членський — Ганя Багнюк
Музейна Фундація — Марія Гринчук
Промінь — Надія Опир
Садочок — Іванна Усик
Соціяльний — Ґеня Романчук
Телефонічний — Віра Понич
Українські Справи — Анна Звоздецька
Українська Школа і Танки — Марлін Коздровська, Карла Козак.

ПОЖЕРТВИ ВІДДІЛУ ЗА 1992 РІК

Катедра св. Івана в Едмонтоні	40,000
Зах. Єпархія на резиденцію Владики	2,400
Будівельний Фонд Альберт. філії Укр. Музею	1,000
Добродійний фонд СУК на поміч Україні	1,000
Український Голос	500
Колеґія Св. Андрея — Нерухомий фонд	500
Музей СУК Саскатун	500
На проєкт Недільних шкіл	100
СУС Фундація	500
Ювіль Шпиталь	100
В.О.Н.	100
Інститут для сліпих	100
Субсидії учасників Українських курсів	2,500

Наталка Мельничук

ENGLISH SECTION

SPRING

Editor's Note: The following article is a story written by Mrs. Rose Boyko of Etobicoke, describing the experiences of her immigrant grandparents as passed on to her by her mother. They, as did many others who came to Canada from Ukraine, made great personal sacrifices to start a new life and build a better future for their families in this great land of ours. And, like all pioneering families the religious traditions and rites of our Ukrainian Orthodox heritage were preciously preserved and celebrated even under difficult circumstances.

Spring. This was their first spring on the Canadian Prairie. It was finally warming up and the grass was turning a soft green. After a long, harsh winter spent in a dark, airless sod hut, it felt so good to get out into the lovely fresh air of spring. The little plot of land the wife and children had cleared and dug up last year shortly after their arrival was now awaiting the planting with the seed they had brought with them from home. Some wheat, beans, onions, potatoes and, yes, some marigolds.

There must be flowers and the marigold was an old standby with its strong scent. Back home it was strewn about the house as an air freshener, and when dried, used as a fill for small pillows to be placed in coffins as deodorizers — as the dead were normally laid out in the home for the wake.

All this would be the responsibility of the wife, as the husband, immediately upon arrival, had to seek employment for the much needed money to buy a few groceries: flour, sugar, lard, tea, and the much needed cow so the children could have milk. The nearest town was some twenty-five miles distant but there were no jobs there. With others, the husband had walked more than a hundred miles to work on the railway which was being built in the southern part of the country. It was hard pick and shovel work, back-breaking for one who had led a serene, pastoral life as a peasant and, since he was also a carpenter and cabinetmaker, he had done even less hard manual labour. Perhaps this coming summer he will be able to get something in his line of work. Surely the settlers will be starting to build homes and his must be first.

It had been a great upheaval, both physically and emotionally, leaving their homeland, family, friends — for an unknown future in the new land across the ocean. They had been peasants from a small village, with very little land and little prospect of gaining more. The future of the children remained bleak. The most they could hope for would be to make a good marriage thus combining such assets as they had, but with several children and meager assets any gain would be small. If a daughter turned out to be beautiful, intelligent and industrious, she might catch the eye of a wealthy landowner or the son of one, and would require only a minimal dowry. The sons were entitled to share such land as there was, making the whole less and less as time went on.

So at the turn of the century, when agents from Canada came looking for strong, healthy people to settle the western wilderness, promising free land, water, wood — 160 acres for each settler, and more if there were sons of eligible age, the villagers left by the boatload.

But the husband did not rush. However, he did have two small children with a third on the way, and there really was not that much of a demand for his woodworking services — perhaps the odd cupboard, table or chair, now and then a rolling pin, wooden bowl or wooden bin for mixing bread dough and, occasionally, a coffin. Yes, he could keep busy with that and his little bit of land but it was no future for the children. And the letters from the settlers already overseas were glowing with praise for the new country — so much land, water — forests full of

Continued on page 16

Spring

continued from page 15

wood... but they did not say how you went about clearing and tilling that land, or how homes had to be built out of logs from trees hewed and hauled from the forests by sheer human force.

So they arrived last summer after a long, tiresome journey in the hold of a ship and then another long, tedious trip by train from Halifax to what was then known as the North-West Territories — later to become the province of Saskatchewan. The baby was born on the train journey and, fortunately, been christened somewhere in Quebec by French missionaries. Because of language difficulties they could not make their wishes known so the child was named Joseph as that was a name both sides recognized. At their final destination on the prairies, in the sparsely settled wilderness, there were, as yet, no priests nor churches. They could only pray at home.

And now with spring, Easter was fast approaching and the heart ached for the festivities back home. Nonetheless, the wife had made the ritual preparations — baked a "paska" (she always made delicious bread as she was a good cook even in these primitive circumstances), she coloured some eggs with dyes made from beetroot and onionskins, shelled some hard-boiled eggs, prepared some cottage cheese and butter (courtesy of good neighbours), and they even had a bit of roast pork, since one of the neighbours had raised a piglet which he had butchered and shared at this festive occasion.

Yes, it was all here, laid out on a white cloth, but it had not been blessed. Back home, they would have taken a basket of the prepared food to the church green, together with all the other villagers, where it would have been duly blessed by the priest, Easter greetings would have been exchanged and only then the food would have been enjoyed, but here... sadly they recalled their homeland and their happy lifestyle there.

Suddenly the sun clouded over and a light rain began to fall... quickly, quickly, they carried the prepared food outside, laid it out on the white cloth and reverently, with a prayer, stood by as the soft rain blessed their food.

Then, happily, the husband said "Christ is risen" and the wife and children replied "Truly He is risen!"

— submitted by Rose Boyko
Etobicoke, Ontario.

ENVIRONMENT

THE EARTH'S GREATEST HITS

The International Wildlife Federation, with which the Canadian Wildlife Federation is affiliated, had as its creed "to create and encourage an awareness among the people of the world of the need for wise use and proper management of those resources of the earth upon which our lives and welfare depend".

In a recent issue of their magazine they listed events in the history of the earth which they call "History's Hit list."

These are:

1) The demolition of Carthage by the Romans killing the city's inhabitants and sowing salt on to the soil to hinder crop growth.

2) The poisoning of enemies' drinking water by medieval armies by dumping dead animals in their wells.

3) During the U.S. Civil war, General Sherman burnt Atlanta, sacked Savannah and devastated the southern countryside.

4) Japanese forces in World War II bombed dams along the Yellow River in China causing floods which killed thousands.

5) A state-owned pipe-line in Columbia was bombed so often in 4 years that 26 million gallons of oil were dumped into the waterway.

6) More than 70,000 acres of farms and forests in Israel have been destroyed by Palestinian terrorists. This includes the destruction of 1.7 million trees.

7) In the recent war over Kuwait, 80 million barrels of crude oil flowed into the Persian Gulf and 600 oil wells were set fire to, spreading toxic smoke more than 1000 miles.

These 'hits' were all carried out by inhabitants of the globe and so could have been avoided, in contrast to natural disasters such as earthquakes, tidal waves and volcanic eruptions.

Poor old earth!

— submitted by Halyna Melnyk-Marko
Ecology Convenor

TRADITIONAL PYSANKY CARDS

The National Executive of the Ukrainian Women's Association of Canada is very pleased to announce the publishing of a set of 20 cards depicting 60 traditional Pysanky patterns.

These patterns were drawn by our member, Mrs. Irene Yurashak of Saskatoon, who has belonged to our organization for over 25 years.

In this set of 20 cards are original patterns covering the Sokal, Hutzul and Lemko/Boyko regions of Ukraine. Trypillian designs are also featured. These cards measure 4 by 6 inches and are all in full colour.

The price is $10.00 per set, all taxes included. Postage and handling costs are extra. They can be ordered from the Ukrainian Women's Association, National Office, 612-24th Street East, Saskatoon, Sask. S7K 0L1, telephone 306-244-1188.

Illustrated on page 18

Traditional Pysanky Cards
continued from page 17

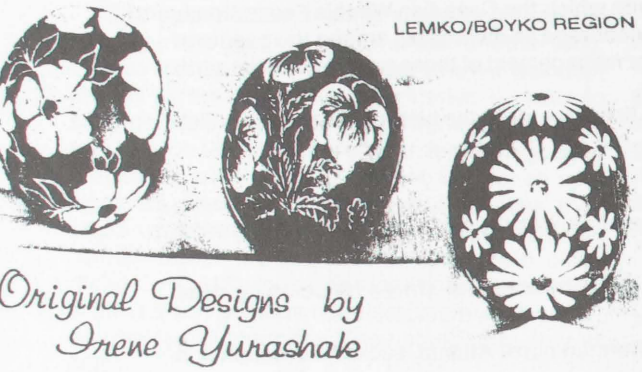

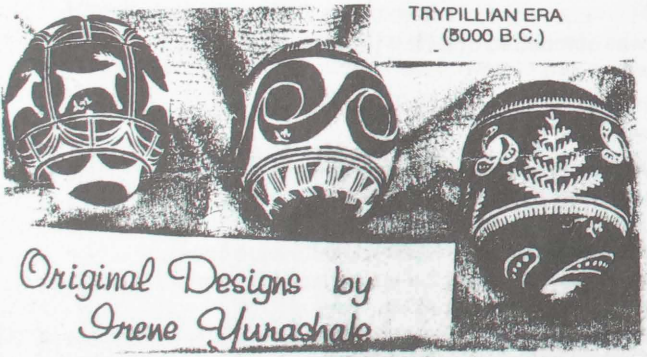

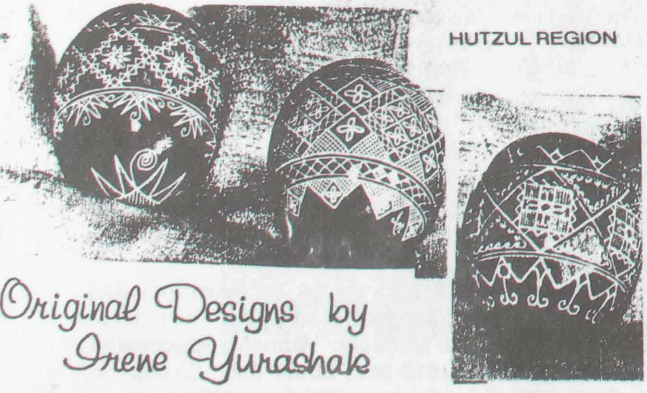

NEW VISA REQUIREMENTS FOR CANADA

Bernard Valcourt, Minister of Employment and Immigration, has announced new regulations that now require a **transit visa** for persons travelling on flights, of their national airlines, which make re-fuelling stops in Canada.

The Minister said, "in future, anyone on a flight that has a flight with a scheduled re-fuelling stop in Canada who normally requires a visa to visit Canada now will need a visa to transit Canada on these flights. This visa will be issued at no cost to the traveller."

It is felt imposing a visa will be an effective way to control a source of abuse of Canada's immigration program, stated Valcourt.

"Inaction only breeds further abuse that eventually penalize genuine refugees and the Canadian taxpayer."

Passengers on Moscow-Havana flights, which re-fuel in Gander, have increasingly used the Canadian airport to seek entry to Canada. Government statistics indicate that in the eight month period of April to December 1992, 1,971 passengers claimed refugee status during re-fuelling stops here.

A government news release states that the transit visa requirement goes into effect immediately.

U.S. GOVERNMENT EXTENDS LOAN

The United States Department of Agriculture has offered Ukraine $200 million in loan guarantees to buy farm goods. Of this, $70 million is to cover the period until February 1993, while the remaining $130 million is to be provided later.

The loan package includes funds for feedgrains, protein meals and wheat.

Ukrainian officials, although grateful, say they need up to $600 million in credits, mostly to buy corn and livestock feed, and plan to return to Washington to ask for more aid.

1993: INTERNATIONAL YEAR OF THE WORLD'S INDIGENOUS PEOPLE

The year 1992 was the 500th anniversary of the "discovery" of the North and South American continents by Christopher Columbus. The anniversary was to be extensively celebrated in splendid fashion, especially in the United States of America. October 12 has been observed as Columbus Day since 1920 and it became a legal federal holiday in the U.S., in 1971.

However, what was to have been a jubilant commemoration of five hundred years of European civilization in the New World, has turned into a moral dilemma, particularly in Canada and USA. Disturbing questions are beginning to be asked.

"By what right did Europeans acquire the lands of the native people? By what right did we take their land and subjugate them? By what right do we insist that the native people assimilate? How do white people explain five hundred years of policies which ranged from the brutalities of the Spanish Conquest, the deliberate massacres in the United States, the daily terror of life for Indians in Guatemala to the unacceptable native life in Canada?"

Five hundred years ago such moral questions did not cross the minds of early European explorers. Connie Buffalo, writing in "Windspeaker", says it well.

"Our history began thousands of years before the sadist Christopher Columbus stumbled upon our shores... When he landed, his men were on the verge of mutiny. They were low on food and water and were a tired, hungry and dirty lot. The natives provided food and water and later rescued one of his ships. He repaid them with slavery and death."

Death and dislocation was the fate of all other indigenous peoples discovered by Europeans. The Aborigines of Australia and the Maoris of New Zealand were killed and forced from their lands by white settlers. Most now live on the fringes of society.

The Spanish conquerers came to the New World in the name of the King of Spain and in the name of Jesus. Priests came with the soldiers to the Indian villages and read them a formal demand, in Spanish, that they adopt the Christian faith. The Indians did not understand the language, had no idea who Jesus was and, therefore, did not reply.

Many natives were killed on the spot; many more were taken as slaves. The defeat of the Indians was accompanied by horrible acts of cruelty. Spaniards wrote with pride that they used green wood instead of dry wood when burning Indians at the stake to prolong their agony. Indians were hanged in groups of thirteen, "in memory of our Redeemer and His 12 Apostles." Babies were snatched from the arms of mothers and fed to hungry dogs, which devoured them before their eyes. Many atrocities are too horrible to describe.

The Spanish system of government, using cruelty and death begun in the islands of the Caribbean, was carried into Mexico and Peru. They came to the lands of the Aztec and the Incas and saw great cities with roads and good irrigation systems and many articles made of pure gold. In a short time, the Spaniards conquered the people and plundered the cities.

The question often asked is how were the Spaniards able to conquer the natives so easily? The Spaniards were disciplined soldiers, armed with muskets an on horseback. Treachery was used constantly: promises made to Indian leaders that their lives would be spared for a roomful of gold were always broken. There was no mercy towards Indians.

The Indian warriors were on foot, armed with bows and arrows. Their superior numbers should have worked in their favour, except for another serious disadvantage. The white Europeans brought diseases to the Americas against which the natives had no immunity and which were devastating to them. Plagues of smallpox, measles, influenza, scarlet fever, tuberculosis and typhus caused the natives to die by the hundreds of thousands. They had no remedy and they became too feeble to fight for their land.

As Spain kept conquering the natives along the Pacific seaboard, other European nations, mainly England and Portugal, began to invade the lands

Continued on page 20

The World's Indigenous People
continued from page 19

along the Atlantic seaboard. All these nations began a system of Indian slavery.

In Brazil, the Portuguese discovered the Brazilwood tree, a source of purple dye used for dying cloth. Whole villages of Indians were brought to death. When the Portuguese turned to growing sugar cane, the same pattern was repeated. The enforced labour and the onset of diseases caused the natives great suffering and not many have survived. It was then that Portugal began to forcibly bring in millions of black Africans for the slave market.

In Chile, in Argentina, in Central America, the story is the same. The natives were deprived of their land and of their freedom.

The Indians in Guatemala are the descendants of the great Maya civilization. Their land was taken from them but many thousands have survived. They number twenty-two tribes; each has a distinct language, customs and dress, and a separate territory.

The Guatemalan army, with the support of the USA and Israel, is waging a war of extermination against their Indian people ("Human Edge", TV Ontario Program, December 22, 1992). The slaughter can be compared to Stalin's enforced starvation of millions in Ukraine in the 1930s. Eyewitness accounts tell of men and women lined up at the edge of an open ditch and shot. Parents watch as their children are hacked to death with machetes. Crops are trampled; well water poisoned; grenades are put under corpses so more are killed when the bodies are moved for burial. Victims are also those who speak out against the atrocities: priests, students, journalists, union organizers. Thousands hide in the forests or escape to Mexico.

"They plucked our fruit, they cut our branches, they burned our trunk, but they could not kill our roots." This is a quote from a campesino (peasant) organization in Guatemala.

When the Europeans took the Americas, any reason was acceptable. Sometimes Christianity; sometimes progress; sometimes the understood inferiority of Indian culture, which had no written language; sometimes by right of discovery. The USA began early in its history to exterminate the natives. Known as the heroic Indian Wars, the USA army pursued the natives, killed the people and burned their camps and food. As more settlers came and gold was found in the West, more natives were destroyed by war and disease.

But all could not be killed so a system of reservations (reserves in Canada) was devised for the Indians. Usually, isolated and infertile land was chosen for this purpose.

THE CANADIAN EXPERIENCE

The beginning of relations between the Indians and the white man was different in Canada. The colonies of New France and the rule of the Hudson Bay Company were established on the fur trade, and its success depended on friendly relations with the Indians.

The case of the natives in Newfoundland is an exception. The first Indians to meet Europeans were the Beothuk of Newfoundland. They were deliberately hunted down and killed by fishermen and hunters from Western Europe. The last Beothuk woman died in 1829.

But fear and hatred of the natives is close to the surface of many Canadians. During 1990 we saw armed Iroquois warriors at Oka, near Montreal, standing off the Quebec Provincial Police and the Canadian Army. The Indians were defending their traditional ground which the town wanted for a golf course. Indian women and children returning to the reserve were stoned by angry white townspeople and the Quebec police stood by and did nothing.

In past years, the idea of aboriginal rights in Canada did not occur to any citizen. Everybody — government, administrators, the clergy, teachers, policemen — all united in dismissing the native languages, culture and tradition. Natives were taught to reject their own people, their past history. We told them to believe in our religion, to attend our schools, that they must speak our language, must adopt our culture. However, when they tried to enter White Society, the doors were closed to them.

Native people have been dislocated from their traditional way of life. They have been moved to reserves or to other desolate places. Indian bands have been relocated to make room for hydro-electric dams, expanding cities, mining, logging, farming or just for the convenience of the Indian Affairs Department. The shock of dislocation has had serious effects on indigenous people. When they lose connection with their homeland and traditional way of

Continued on page 21

life, they soon lose their pride and sense of independence. Forced to live idly on welfare, they turn to self-destructive behaviour. The result is alcoholism, violence and high rates of suicide.

Berger describes an important distinction in native values. Both the USA and Canadian governments assumed that in time natives will accept work and wages as a way of life and would live like the rest of the population. True, many have adopted the white man's style of living, but many more will have none of it. They had lived in a subsistence economy for centuries and still prefer it. To white people, subsistence economy means living hand to mouth on the edge of starvation. To natives, hunting, fishing and trapping provides a good livelihood. Berger saw, in the 1980s, the equipment used for subsistence living — snowmobiles, skiffs, nets, sleds, oil drums and the products — racks of drying fish, skins being scraped, smokehouses full of meat.

Land claims are being advanced all over North and South America. In South America, their demands are met with bullets. In Canada, the natives are seen as having a moral right to live their own way. Professor Wilson Duff, an anthropologist from the University of British Columbia, described the concept of Indian title as understood by the Indians themselves.

"It is not correct to say that the Indians did not own the land but only roamed over the face of it and used it. The patterns of ownership and use which they imposed upon the lands and waters were different from our system of law but were clearly defined and mutually respected. They did recognize ownership of plots used for village sites, fishing places, berry and root patches, tracts used for hunting, trapping and food gathering."

This concept is difficult for whites to understand if it is not recorded in a system of title deeds and land registration.

The native people had never given up their land claims or their claim to aboriginal title. In 1967 the Nisga'a tribe from the Nass River in northern British Columbia filed a lawsuit in the Supreme Court of British Columbia. It asked the court for a declaration that their aboriginal title had never been lawfully extinguished. The case went before the Supreme Court of Canada in November 1971. Seven judges sat on the case. In February 1973 the Court handed down its judgement and the Nisga'a lost, by a vote of four to three.

However, the natives had won a moral victory. Mr. Justice Emmett Hall, writing for three other judges, urged that the courts should adopt a contemporary view and not be bound by past and mistaken notions about Indians and their culture. He concluded that the Nisga'a had their own concept of aboriginal title before the coming of the Europeans and were entitled to assert it today.

The decision changed the political climate. On August 8, 1973 the Federal Government announced that it intended to settle native land claims in all parts of Canada where no treaties had yet been made. Canada's new Constitution, adopted April 19, 1982, contains a guarantee of native rights.

"Native people do not want to recreate a world that has vanished. They want a secure place in the world that Europeans have forced upon them. Indian treaties, Indian reserves, Indian Acts, all were devised for the benefit of White People. Now Native People want to develop institutions in their way, to see their culture grow. They do not want to return to life in tipis and igloos. That way of life is gone forever. The proposals that native people are making are far-reaching. We must view them as an opportunity for us to affirm our commitment to the human rights of aboriginal people."

Richard Wagamese writes in the "Windspeaker" that his people will celebrate Columbus Day.

"We survived and we have flourished despite every transgression, every cultural trespass and every attempt at subjugation and control. And we've survived our own negative reactions to those things as well."

— submitted by Helen Raycheba
Toronto

Sources:

1. Amnesty International Bulletin, October/November, 1992.

2. Berger, Thomas R., "A Long and Terrible Shadow," White Values, Native Rights, in the Americas, 1492-1992, Douglas and McIntyre, Vancouver/Toronto, 1991.

3. "Windspeaker", October 12, 1992, published in Edmonton, Alberta.

Coming Soon... Inside Information on Energy Efficiency

If you're looking for a new appliance, look for the new EnerGuide label. You'll find it on every new refrigerator, freezer, clothes washer, dryer, range or dishwasher, sold in Canada.

The new EnerGuide label shows the typical amount of energy an appliance will use in one year. By looking at the label, you can compare the energy consumption of one appliance to others with similar features.

The lower the number, the more energy-efficient the appliance. It's that simple.

Choosing an energy-efficient model today can add up to a lot of savings over the lifetime of the appliance.

So become energy wise. You'll save money and help the environment at the same time.

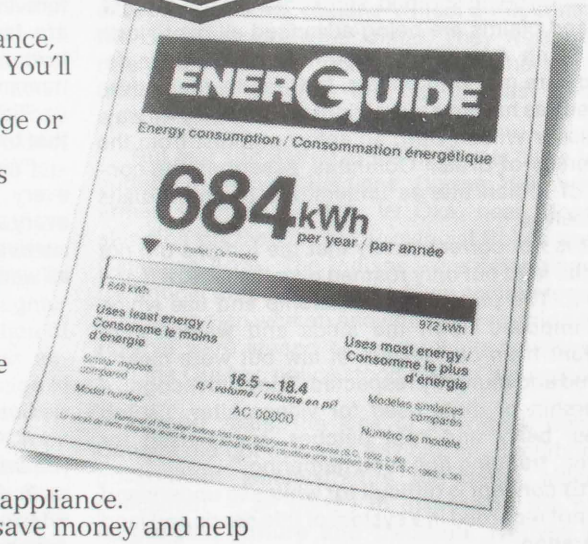

It pays to read the new **ENERGUIDE** *label.*

Energy, Mines and Resources Canada

Énergie, Mines et Ressources Canada

Canada

ВІДЗНАЧЕНА ШЕВЧЕНКІВСЬКОЮ МЕДАЛЕЮ

Під час XVII-го Конґресу Українців Канади відбулося вшанування заслужених осіб (про деяких ми вже писали) та відзначення Шевченківською медалею за їх визначну працю на українському і церковному полі. Цього разу ми згадаємо добродійку Марію Керніцьку.

Добродійка Марія походить з родини Ткачів. Народилася в м. Толстой, тут закінчила середню школу, а пізніше закінчила стенографічний курс.

Ще 16-ти літньою дівчиною вписалася до відділу СУК імені кн. Ольги в Толстой, була секретаркою відділу і була завжди активною в Союзі Українок Канади на протязі 60-ти років.

В 1938 році Марія Ткач одружилася з теологом Франком Керніцьким, який того ж року був висвячиний на священика УПЦ в Канаді.

Як дружина священика добродійка Керніцька проводила культурно-освітню працю по парафіях, де подружжя перебувало, на протязі 50-ти років.

В час перебування на Сході Канади добродійка Керніцька працювала в бюрі доходового податку, а в Вінніпезі в магазині церковних речей при Консисторії УПЦК та секретаркою голови президії Консисторії.

Довгі роки добродійка Керніцька працювала з молоддю як учителька Недільної і Української шкіл, була інструкторкою і членом Надзірної Ради СУМК, була настоятелькою Дівочого Інституту при Колеґії Св. Андрея в 1950-52 рр. Активною добродійка була і в церковному житті, співала в церквоному хорі в Вінніпезі і в Едмонтоні.

В Союзі Українок Канади працювала головою, секретаркою, референткою різних відділів.

В Провінційній Саскачеванській управі була культосвітньою референткою в роках 1947-1948, при Провінційній Манітобській управі була рекордовою секретаркою в роках 1967-68, при Централі СУК в Едмонтоні кореспонденційною секретаркою.

Завжди була активною: виступала з промовами, керувала провінційними і окружними з'їздами.

За свою активну працю добродійка Керніцька була відзначена грамотами СУК за 25-ти літню і за 50-ти літню працю. Вона є фундатором Всеукраїнської Катедри УПЦК, член-меценат Колеґії Св. Андрея, член-приятель Українського Музею Канади, була нагороджена грамотою СУС в 100-ліття поселення українців в Канаді та грамотою і

Шевченківською медалею на XVII-му Конґресі Українців Канади.

Архипресвітер д-р Франко Керніцький упокоївся в грудні 1988-го року, залишивши добродійку Марію і двоє дітей у великому смутку. Син Іван є професором філософії в університеті м. Дітройт, а дочка Олеся учителька французської мови в Онтаріо.

Добродійка Марія проживає в Вінніпезі і по змозі своїх сил і далі працює в організації Союзу Українок Канади, бере участь і в церковній громаді.

Прийміть найкращі поздоровлення добродійко Маріє від своїх співпрацівниць, які разом з вами поділяють радість отриманих вами нагород за вашу щиру довголітню працю.

Єлисавета Білич

В День Членства відділу ім. Лесі Українки 7-го березня 1993 року в Вінніпезі добродійка Керніцька була нагороджена грамотою Союзу Українок Канади „60-ліття" за свою віддану працю Союзові Українок Канади.

Редакція журналу „Промінь" приєднується до поздоровлень та сподівається на дальшу довгу і щиру співпрацю з добродійкою Марією Керніцькою.

О. Г.

ВІДДІЛ СУК ІМ. КН. ОЛЬГИ ПРИ СОБОРІ СВ. ПОКРОВИ
ВІННІПЕҐ, МАНІТОБА.

Річні збори відділу відбулись 19-го грудня 1992 року.

Зборами провадила добр. М. Гнатів, секретарювала Василина Кутний. Вшановано покійних членок однохвилинною мовчанкою.

Відділ відбув одинадцять засідань. Слідували звіти урядниць, з котрих ми довідались про цілорічну працю. Відділ приготовив спільну Святу Вечерю, спільне Свячене і обід на храмове свято св. Покрови та обід на літній оселі „Веселка". Влаштовували Весняний чай.

Приготовляємо обіди або перекуски перед зборами при громаді, перед концертами, також після Неділі Православія і Пасії, замовляли Панахиду на День Матері за покійних членок відділу.

Влаштували разом з церковним зарядом прощальний обід для отця С. Семотюка і його родини, як також привітальний обід для отця П. Гнатів і добр. Марії.

Даємо пожертви нашому церковному заряду; для оселі „Веселка"; до СУМК; Колеґії Св. Андрея. Купили меблі і фіранки для парафіяльного дому.

Наш Культосвітній комітет підготовляє відповідну програму щомісяця на призначені теми, маємо релігійні виклади.

Мали "Wind-up" перед літнім відпочинком, як також Різдвяну зустріч для наших членів відділу.

Для придбання фондів — продаємо українські страви і печиво. Даруємо страву і печиво на літню оселю і до "Seven Oaks Hospital". Даємо печиво і грошову поміч на чаї і на з'їзди. Підтримуємо наш головний музей, як також філію музею. Даруємо печиво і речі на продаж на річний ярмарок музею щовесни.

Посилаємо делеґаток на окружний з'їзд і на провінційний з'їзд СУК.

Наш проєкт на відзначення 100-річчя поселення українців в Канаді — упорядкувати збірку фотодокументів діяльності нашого відділу при соборі св. Покрови від самих своїх початків до сьогодні для виставки в соборній авдиторії.

Повторили монтаж „До нових степів" на першому вечорі провінційного з'їзду СУК і після прийняття в честь отця П. Гнатів і добр. Марії.

З'їзд звернув особливу увагу на „монтаж", бо він з'єднав працю членів соборної громади, дітей, молодді, хору і старших.

Склад управи на 1993-ий рік:

Діяна Бабинчук — голова; Стефка Зітон — 1-ша заступниця голови; Інґа Демченко — 2-га заступниця голови; Василина Кутний — рекордова секретарка, Анна Осадчук — фінансова секретарка; Марія Зайцев, Галя Освалд — кореспонд. секр.; Марія Зайцев, Людмила Онуфрійчук — Культосвітній комітет; Рузя Байдак, Галина Онуфрійчук — представниці до КУК; Галина

Онуфрійчук — представниця до філії музею; Стефка Зітон — Council of Local Women; Надія Окрисько — відвідування хворих; Надія Окрисько, Соня Пелех, Стефка Зітон, Марія Гоменик, Дорис Булиґа — господині; Сендра Литвин, Галя Освалд, Зеновія Семотюк, Зеня Станіславська, добр. Марія Гнатів — представниці до СУМК; Марія Зайцев — референтка „Променя"; Анна Шевель, Мая Кириченко — ґардероби; Катерина Шат, Орися Глуханюк, Інґа Демченко, Стефанія Зітон — Телефонічний комітет.

Василина Кутний
рекордова секретарка

ВІДДІЛ СУК ІМ. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

СУРРЕЙ, Б.К.

18-го жовтня 1992 р. відділ ім. О. Кобилянської в Суррей Б.К. святкував подвійне свято — свято книжки і вшанування заслужених членок.

Свято відбулося в неділю по Службі Божій в парафіяльній залі. Багато труду приклали членкині, щоб вдекорувати належно залю. Головний стіл був засланий настільником з українською вишивкою. На столі — букет живих квітів. Решта столів були заслані білими настільниками, на них — також живі квіти.

По середині сцени прапор відділу і смолоскип, по боках — блакитно-жовтий український прапор і канадійський з кленовим листком.

На боковому столі, застеленому українським настільником, український рушник, книжки включно з Біблією (відкрита на сторінці Нового Заповіту) і букет гарних живих квітів.

Господинею свята була перша заступниця голови відділу, пані Марія Антонішка.

Голова відділу пані Анна Собол привітала гостю — голову Провінційної Екзекутиви на Б.К., пані Анну Шепел, всіх гостей і присутніх. Потім попросила до головного столу: гостю — пані Анну Шепел, ювілятку — пані Кароліну Імсер, пані Олю Кравець, отця настоятеля Ізидора Ворончака, добродійку Діяну Ворончак, почесних членок: Василину Бонар, Анну Залубняк, Анелю Кравчук, Антоніну Добровольську, Емму Василович, Антоніну Тислюк, Дору Найдеш і Ольгу Ганкевич. До них приєдналася голова Анна Собол і господиня свята Марія Антонішка.

Молитву „Отче наш" прочитав отець Ворончак, відбувся обід. Зараз по обіді була проведена збірка на журнал „Промінь", зібрали $61.00.

Після цього голова відділу попросила гостю пані Анну Шепел до слова.

До речі, пані Анна Шепел і вшановані членки пані Кароліна Імсер і пані Ольга Кравець були вдекоровані корсажами з живих квітів (див. знимку).

Пані Анна Шепел привітала членок відділу і подякувала їм за дуже гарно влаштоване свято. Вона підкреслила великий вклад праці жінок в українське культурне і церковне життя за період українського 100-літнього перебування в Канаді.

Тепло привітала пані Шепел ювілятку і вручила їм грамоти: пані Імсер за 50 літ праці для Союзу Українок, а пані Кравець за 25-ти літню працю в Союзі Українок.

Пані Єлена Ткачук прочитала біографію пані Імсер.

До 1963 р. подружжя Імсер проживало на фармах, вже тоді пані Імсер активно працювала в Союзі Українок Канади.

За її головування жіноцтво купило велику ікону і подарувало новозбудованій українській православній церкві міста Гефорд в Альберті, куди переїхало і подружжя Імсер. Тут вони активно працювали при українській громаді аж поки не переїхали до Суррей, Б.К. В Суррей вони є членами української православної парафії Успення Пресвятої Богородиці, а пані Кароліна Імсер по змозі і досі допомагає в праці відділу.

Пані Імсер щиро подякувала пані Єлені Ткачук, пані Анні Шепел та всьому відділу СУК за вшанування і з цієї нагоди подарувала $50.00 на журнал „Промінь".

Голова відділу пані Анна Собол представила другу ювілятку пані Ольгу Кравець.

Пані Ольга Кравець спочатку була членкою Союзу Українок Канади відділу ім. кн. Ольги в місті Вегривел, Альберта, при церкві св. Володимира. Тут вона співала в хорі, вчила недільну школу аж до 1970 р. коли подружжя переїхало до міста Ленґлі, Б.К. Тут вони проживають і тепер, належать до громади української православної церкви Успення Пресвятої Богородиці в Суррей, Б.К.

Пані Оля включилась в працю Союзу Українок, вчила в Українській школі, виконує і інші громадські обов'язки.

Пані Оля Кравець подякувала пані Соболь і всьому жіночому товариству за вшанування, та подарувала журналу „Промінь" $100.00.

СВЯТО КНИЖКИ

(Зліва) — Надія Шульга і Анна Никонюк

Пані Марія Антонішка покликала до доповіді пані Надію Шульгу.

Пані Надія Шульга коротко спинилась на історії України. Історія народу довга й тяжка і не показана в правдивому світлі нашими недругами.

Це нам треба було зберігати її правдивість, часто доказувати навіть існування нашого народу українського. Та наш народ виявився незломним навіть в найтяжчі часи нашого існування і він витримав і вистояв. Ми дочекались своєї Незалежної Держави. Ця незалежність заслуга багатьох поколінь нашого народу. Дай Боже нам тільки втриматись і закріпитись!

На закінчення пані Анна Никонюк в своєму виступі підкреслила, що в Україні є багато людей з освітою і досвідом і, якщо не одні то другі, виведуть таки країну із застою і поставлять її в ряд європейських держав.

Настоятель о. Воронюк в своєму кінцевому слові привітав гостю пані Шепел, поздоровив відзначених членок, подякував учасникам цього величавого свята, побажав всім доброго здоров'я і закінчив слово молитвою „Достойно є".

Молодь СУМК української православної церкви Пресвятої Тройці з Ванкувер поставив для зібраних гостей п'єсу Романа Яремчука „Нові степи". Всі присутні були в захопленні.

Голова відділу пані Собол подякувала учасникам п'єси і гостям, та подарувала на журнал "Промінь" $50.00.

Надія Шульга
культосвітня референтка

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ

Річні збори відділу відбулися в неділю 29-го листопада в церковній залі. Присутніх було 38 членок.

Збори відкрила голова відділу пані Анна Собол, попросила отця настоятеля прочитати молитву. Після молитви „Царю небесний" було вшановано покійних членок.

Предсідницею зборів була п-і Марія Антонішка, секретаркою п-і Анна Залубняк.

Пані Єлена Ткачук прочитала протокол минулорічних зборів, який було прийнято без поправок.

Голова відділу п-і Анна Собол прочитала свій звіт.

В 1992-му році відбулось двоє засідань і 9 місячних зборів.

Відзначили Свято Героїнь, Свято Тараса Шевченка, Свято Матері, Свято св. Миколая, Свято Книжки.

Приготовляли обіди на Йордан, Маланчин вечір, спільне Свячене, на весілля і похорони. Влаштували спільний пікнік с ТУС.

Приймали участь в спільних святкуваннях 100-ліття українського поселення в Канаді.

(Зліва) Анна Собол — голова відділу, Ольга Кравець, Кароліна Імсер, Анна Шепел — голова провінційної управи.

Святкування відбулося в Ванкувері з великим успіхом.

Приймаємо активну участь в церковній громаді і в канадських місцевих організаціях.

Висилаємо посилки в Бразилію і Україну.

Вислали Канадському Інститутові Українських Студій $500.00, Музеєві СУК в Саскатуні — $680.00, на поміч потерпілим дітям в Чорнобилі $500.00, на журнал „Промінь" — $321.00, Інститутові св. Івана — $200.00, на друк книжки „100 ліття українських поселенців в Б.К.", та на інші міські й благодійні цілі.

На встаткування для кухні в церковній залі $10.000.00, на вдекорування парафіяльної резиденції — $430.00. Контрольна комісія провірила стан каси. Внесено абсолюторію цілій керуючій управі.

Вибрано нову управу на 1993 рік:

П-і Василина Бонар — голова; п-і Енгела Дворенчук — 1-ша заступниця голови; п-і Марія Антонішка — 2-га заступниця голови; п-і Надія Шульга — рекордова секретарка; п-і Анна Залубняк — заст. секрет.; п-і Ґледес Андреас — касирка; п-і Катруся Арійчук — заст. касирки; п-і Анна Собол — кореспонденційна секретарка; п-і Анна Шевчук — заст. кореспонденційної секретарки; панії Наталя Голонко, Е. Ткачук, О. Бойл — Контрольна комісія; панії Анна Собол, Василина Бонар, Ольга Ганкевич — похоронні обіди; п-і А. Шевчук — відвідини хворих й висилання карток; п-і О. Ганкевич — проскурки; п-і Галина Кузяк — музей Саскатун; п-і А. Залубняк — Допомога Бразилії і Україні; панії М. Ґреко, К. Марко, Ґледес Андреас — Телефонічний комітет; п-і Леся Крулицька — хор; п-і Е. Ткачук — перекуска в неділю; панії М. Антонішка, Л. Крулицька, А. Дворенчак, Г. Деркач, Л. Стрійський, А. Фред, М. Ґреко, К. Арійчук — прекуска чаїв; п-і Т. Гарбар — „Промінь"; панії А. Залубняк, М. Антонішка — КУК; панії А. Залубняк, О. Бойл — Суспільна служба; панії М. Ґреко, Енгела Дворенчак, Е. Ткачук — шафа експонатів; панії М. Антонішка, А. Залубняк — Архіви; панії М. Антонішка, А. Собол, Г. Куляк, Е. Ткачук, Енгела Дворенчук — Жіноча рада (White Rock); панії Надія Шульга, Таня Гарбар, Анна Никонюк, добр. Даєна Ворончак — Культосвітні референтки.

Після обрання нової управи, збори були закриті молитвою „Достойно". Потім ще фотографувались на згадку. А пізніше, за згодою всіх членок відділу, як це вже бувало в попередніх роках, за їх тяжку віддану працю на протязі 1992 року, всі членкині мали вечерю в ресторані „Золота Тарілка".

З пошаною, за відділ на протязі 1992 р.

Анна Собол — *голова*

Надія Шульга — *кореспонденційна секретарка*

ХРИСТОС ВОСКРЕС! *ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!*

СХІДНЯ ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

З НАГОДИ СВІТЛОГО ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО
ПОСИЛАЄ НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ

ВСЬОМУ ЧЛЕНСТВУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ НА ЧОЛІ З
КРАЙОВОЮ ЕКЗЕКУТИВОЮ, РЕДАКЦІЇ ЖУРНАЛУ „ПРОМІНЬ"
ВСЕЧЕСНОМУ ДУХОВЕНСТВУ І ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Галя Щерблюк
голова

Ярослава Балаюра
секретарка

ЧЛЕНКИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ВІНДЗОР, ОНТАРІО

З НАГОДИ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО ВІТАЮТЬ

ДУХОВЕНСТВО УПЦК, ПРОВІД ТА ВСІХ ЧЛЕНОК СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ,
УПРАВИ СКЛАДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ СУС, РЕДАКЦІЮ І ЧИТАЧІВ „ПРОМЕНЯ"
ТА ВВЕСЬ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД У ВІЛЬНОМУ СВІТІ І НА УКРАЇНІ!

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Марія Старух
голова

Оля Друль
кор. секретарка

ХРИСТОС ВОСКРЕС! *ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!*

ІЗ СВІТЛИМ ДНЕМ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО
ЩИРО ВІТАЄМО

ІЄРАРХІВ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ: ЙОГО БЛАЖЕНСТВО
БЛАЖЕННІШОГО ВАСИЛІЯ, МИТРОПОЛИТА ВІННІПЕҐУ І ВСІЄЇ КАНАДИ,
ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКУ ІВАНА, АРХИЄПИСКОПА ЕДМОНТОНУ
І ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ, ПРЕОСВЯЩЕННІЩОГО ВЛАДИКУ ЮРІЯ, ЄПИСКОПА САСКАТУНУ
І ДІЮЧОГО ЄПИСКОПА ТОРОНТА І СХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ,
СВІТЛУ КОНСИСТОРІЮ ТА ЇЇ ПРЕЗИДІЮ, ВСЕЧЕСНЕ ДУХОВЕНСТВО,
ВСЕ ЧЛЕНСТВО НАШОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
ТА СКЛАДОВІ ОРГАНІЗАЦІЇ СУС З ЇХ ПРОВОДАМИ,
УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ ТА ЙОГО ФІЛІЇ, РЕДАКЦІЮ ЖУРНАЛУ „ПРОМІНЬ"
ТА ВЕСЬ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД В КАНАДІ Й У ВІЛЬНІЙ УКРАЇНІ!

ЗА КРАЙОВУ УПРАВУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Марія Воронюк
голова

Анна Федейко
секретарка

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ІМ. ГАНКИ РОМАНЧИЧ
В САСКАТУНІ, САСК.

ІЗ СВІТЛИМ ДНЕМ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО
щиро вітаємо

Ієрархію Української Православної Церкви, Його Блаженство Блаженнішого ВАСИЛІЯ, Митрополита Вінніпеґу й всієї Канади, Високопреосвященнішого Владику ІВАНА, Архиєпископа Едмонтону і Західної Єпархії, Преосвященнішого Владику ЮРІЯ, Єпископа Саскатуну і Діючого Єпископа Торонта і Східної Єпархії, Світлу Консисторію та її Президію, Всечесніше Духовенство, все членство нашої організації Союзу Українок Канади та складові організації СУС з їх проводами, Український Музей та його філії, редакцію журналу „Промінь" та весь український народ в Канаді і на вільній Україні.

ХРИСТОС ВОСКРЕС! *ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!*

добр. Оля Демчук
голова

Катруся Щербій
референтка

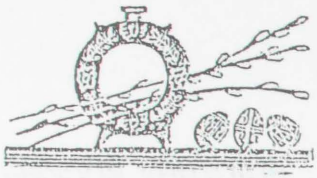

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

МАНІТОБСЬКА ПРОВІНЦІЙНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

вітає

Владик і духовенство УПЦК, Централю Союзу Українок Канади, членів ТУС, СУМК, редакцію журналу „Промінь", всіх членок Союзу Українок в Канаді і ввесь український народ!

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Соня Бейзик голова

Галя Ласко фін. секретарка

ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ ПРИ КАТЕДРІ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕЗІ

з нагоди

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

вітає

Ієрархію і духовенство УПЦК, Централю Союзу Українок Канади, редакцію „Променя", членок Союзу Українок і їх родини в Канаді і ввесь український народ!

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Олена Ґерриті голова

Галя Майба фін. секретарка

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

бажають

ЧЛЕНКИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ВІДДІЛУ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ В НОРТ БЕТЕЛФОРД, САСК.

Блаженнішому Митрополитові Василію, Архиєпископу Івану, Єпископу Юрію, духовенству і всім членам Консисторії УПЦК, Централі Союзу Українок Канади і її членкам, редакторці і працівникам „Променя", проводові Союзу Українців Самостійників і його членам, Союзу Української Молоді Канади, Конґресові Українців Канади і українському народові тут і на рідних землях.

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

ВОСКРЕСЛА УКРАЇНА!

Оля Бицкал голова

Катерина Маліцька референтка

З НАГОДИ

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

вітаємо

Централю Союзу Українок Канади, Провінційні Екзекутиви, редакцію журналу „Промінь", членок всіх відділів і їх родини і ввесь український народ!

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

ВІДДІЛ ІМ. МАРІЇ МАРКОВИЧ, КАНОРА, САСК.

Ґеня Ортинська голова

Леся Ростоцька кор. секретарка

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ, ВІДДІЛ ПРИ КАТЕДРІ СВ. ІВАНА ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ СКОРОГО ПОВОРОТУ ДО ПОВНОГО ЗДОРОВ'Я ДЛЯ ПАНІ МИРОСЛАВИ ФЕРБЕЙ

ВПоважана й дорога пані Мирослава Фербей! З приводу Вашого пребування в лікарні ми, членки відділу, висловлюємо Вам, як бувшій голові, від всіх нас, найсердечніші побажання скорого повороту до повного здоров'я.

Молимо Бога, щоб Він Милосердний післав Вам кріпке здоров'я і міцні сили для дальшої праці в нашому відділі та в церковно-громадському житті в нашій катедральній громаді й в українському суспільстві в Едмонтоні ще на довгі літа.

Як вислів пошани до Вас, пані Фербей, посилаємо на пресфонд журналу „Промінь" букет довготривалих живих квітів в сумі $232.00, що їх зложили членки нашого відділу, а імена їх подаємо понижче.

Нехай ті довготривалі квіти будуть для Вас розрадою і надією на краще здоров'я.

Н. Гиманик, М. Прокопів, добр. О. Бойчук, Р. Фарина, С. Гриник, О. Ганочко, Л. Погорецька, В. Єринюк, М. Гарасимів, А. Зузак, Р. Ґовда, Л. Ґулутцан, М. Григор, Ф. Кругляк, Н. Гарасимів, І. Дженис, С. Ортинська, М. Фенюк, К. Єринюк. Дж. Наконечна, А. Кравець, А. Даркович, П. Крокош, В. Понич, К. Гавриш, Н. Базюк, Н. Н., добр. Н. Фляк, Б. Масло, М. Романюк, С. Василишин, Р. Скакун, Л. Феняк, добр. Семотюк і добр. Ґ. Равлюк.

Всім жертводавцям щира подяка.

Надія Гиманик
голова

Марія Прокопів
кореспонд. секр.

добр. Ольга Бойчук
культ. освіт. рефер.

Редакція „Променя" бажає скорого видужання пані Фербей.

ПИСАНКА

(Це робиться в такий спосіб. З картони вирізати великої форми писанки, які діти будуть тримати в руках і говоритимуть віршик).

Писанки гарно розмалювати, різними взорами, але щоб були на них взори, які згадуються в вірші.

Діти одягнені в український стрій. Участь можуть брати хлопці і дівчата.

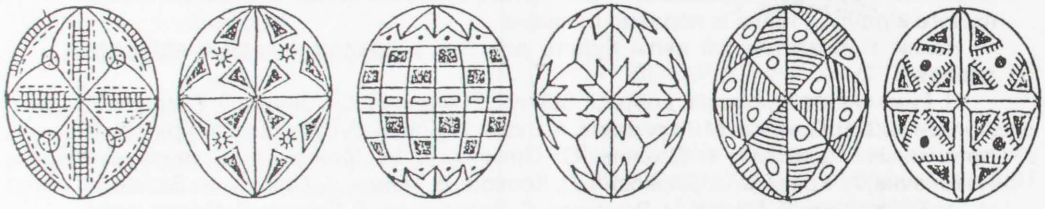

1. ОЛЕНКА: Ой, Писанко рідна,
Барвистая чічко.
Візьму тебе в церкву,
В Воскреслую нічку.

2. ВІРА: Ой, Писанко люба,
Які в тебе взори:
То олені, півні,
ялинки, та зорі!

3. НАТАЛКА: Дивуюсь, любуюсь,
Та, знати хотіла б,
що кажуть ці взори?
Скаже мені, мила!

4. НАДЯ: Ялинка зелена,
І олень рогатий.
Тобі пригадають,
Зелені Карпати!

5. ІГОР: А хрест нагадає,
Терпіння Господні:
Це так Україна
Розп'ята сьогодні...

6. ЛЮБА: А, той безконечник,
біжить безконечно.
Бо, правда не згине,
А житиме вічно!

7. ОЛЕНКА: Як півень запіє,
То ранок настане.
Отак Україна
З неволі повстане.

8. ВІРА: І зіркою-квітом,
Усім засіяє.
Ожидана воля —
Це, добре я знаю!

9. НАТАЛКА: Тепер розумію,
Не дармо же мати,
Мені наказали
Тебе шанувати!

10. ПАВЛО: Бо, щастя віщуєш,
Ти, Писанко-чічко.
Посвячена в церкві,
В Воскреслую нічку!

Анастасія Міненко
(Склала за віршем, що тут подається, в 1976)

PROMIN PRESS FUND

U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Vancouver	$1000.00
Dr. & Mrs. Mayba (Winnipeg)	200.00
U.W.A.C. Olena Pchilka Branch, Yorkton	140.00
Mr. M. Trischuk (Saskatoon)	100.00
Mrs. A. Paranych (Edmonton)	100.00
U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Two Hills, Alta	100.00
U.W.A.C. National Executive, Saskatoon	100.00
U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Yellow Creek, Sask.	63.00
Mr. V. Demjanenko (St. Catharines, Ont.)	50.00
Mrs. M. Fedak (Willowdale, Ont.)	50.00
Mrs. J. Homola (Vancouver)	50.00
U.W.A.C. St. Michael's Branch, Edmonton	50.00
U.W.A.C. Olena Pchilka Branch, North Battleford, Sask.	50.00
Mrs. M. Tarnopolsky (Melfort, Sask.)	41.00
Mrs. V. Hryciuk (Surrey)	40.00
Mrs. L. P. Procyshen (Canora, Sask.)	33.00
Mrs. O. Buhay (Hamilton)	30.00
Mrs. A. Balan (Downsview, Ont.)	25.00
Mr. & Mrs. Demaniuk (Camrose, Alta.)	25.00
Mrs. R. Hnatiuk (Saskatoon)	25.00
Mrs. J. Kinar (Boyle, Alta.)	25.00
Mrs. E. Kott (Shipman, Sask.)	25.00
Mrs. B. Mysak (Canora, Sask.)	25.00
Mrs. M. Szkolar (Edmonton)	25.00
Mr. I. Waler (St. Catharines, Ont.)	25.00
Dr. & Mrs. Zmiyiwsky (Thunder Bay)	25.00
U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Foam Lake, Sask.	25.00
U.W.A.C. Kniahynia Olha Branch, Winnipeg	25.00
Mrs. A. Lewycky (Vancouver)	23.00
Mrs. M. Danyluk (Gronlid, Sask.)	20.00
Mrs. A. Pryhornycka (Toronto)	20.00
Mrs. P Yasinsky (Mississauga, Ont.)	20.00
U.W.A.C. Olena Pchilka Branch, Yorkton	20.00
Mrs. M. Hryhor (Edmonton)	18.00
Mrs. S. Kulba (Montreal)	18.00
Mrs. P. Kindrachuk (Vernon)	16.00
Mrs. A. Soiko (Montreal)	16.00
Mrs. K. Pukas (Montreal)	15.00
U.W.A.C. Olha Kobylianska Branch, Saskatoon	15.00
Mrs. M. Melnyk (Sherwood Park, Alta.)	13.00
Mrs. A. Revko (Montreal)	13.00
Mrs. J. Shelegon (Oshawa, Ont.)	13.00
Mrs. A. Stachiw (Thornhill, Ont.)	13.00
Mrs. A. Szczudlyk (Saskatoon)	13.00
Mrs. O. Chepesiuk (Toronto)	10.00
Mrs. A. Dorosh (Saskatoon)	10.00
Mrs. O. Hunko (Montreal)	10.00
Mrs. L. Karpinsky (Vancouver)	10.00
Mrs. J. Luchak (Winnipeg)	10.00
Mrs. M. Luciuk (Prince Albert, Sask.)	10.00
Mrs. M. Mitran (Kelowna, B.C.)	10.00
Mrs. N. Schulha (North Delta, B.C.)	10.00
U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Winnipeg	10.00
Rev. & Mrs. Stefaniuk (Yorkton)	9.00
Mrs. A. Andrushenko (Etobicoke, Ont.)	8.00
Mrs. H. Chewchuk (King City, Ont.)	8.00
Mrs. T. Hawryshkiw (Winnipeg)	8.00
Mrs. Y. Maksymkiw (La Salle, Que.)	8.00
Mrs. G. Saranchuk (Taber, Alta.)	8.00
Mrs. M. Shabotynsky (Etobicoke, Ont.)	8.00
Mrs. O. Struchynski (Thunder Bay)	8.00
Mrs. O. Chomycz (Toronto)	6.00
Mrs. P. S. Peters (Prince George, B.C.)	6.00
Mrs. S. Stanishewsky (Vernon, B.C.)	6.00
Mrs. M. Borodie (Winnipeg)	5.00
Mrs. A. Boychuk (Weston, Ont.)	5.00
Mrs. L. Srychowsky (Hamilton)	4.00
Mrs. A. Dobromyl (St. Laurent, Que.)	3.00
Mrs. K. Ewanyshyn (Montreal)	3.00
Mrs. E. Fedorak (Willingdon, Alta.)	3.00
Mrs. O. Hawrysh (Saskatoon)	3.00
Mrs. A. Krytiuk (Willowdale, Ont.)	3.00
Mrs. H. Luchak (Willingdon, Alta.)	3.00
Mrs. M. Sklaruk (Kelowna)	3.00
Mrs. M. Tatarchuk (Toronto)	3.00
Mrs. M. Tymchuk (Vita, Man.)	3.00
Mrs. L. Gut (Montreal)	2.00

The above ia a list of donations received and processed by **March 10, 1993.** The next listing will include those processed by **Aprii 9, 1993.**

DOBROWOLSKI A
12845-99 AVE
SURREY BC
V3T 1B6

E-31

1 Jan, 94

РЕДАКЦІЯ ЖУРНАЛУ „ПРОМІНЬ"

вітає радісним

„ХРИСТОС ВОСКРЕС!"

Союз Українок Канади, всіх читачів журналу, референток „Променя", жертводавців і всіх, хто дбає про моральний і матеріяльний стан „Променя".

ВИДАННЯ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

612-24TH STREET EAST, SASKATOON, SASK. S7K 0L1 (306) 244-1188

РЕЛІГІЙНІ	**ЦІНА**
СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус (FEAST DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH) Bilingual	5.00
ІСТОРИЧНІ	
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка)	1.00
ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ, Н. Когуська (**A HALF-CENTYRY OF SERVICE TO THE COMMUNITY**) Bilingual	**20.00**
НАРИСИ З УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ — 3 томи, С. Стечишин, С. Яременко, В. Ревуцький, І. Кейван (**ESSAYS FROM THE UKRAINIAN CULTURE**) Bilingual	**10.00**
UKRAINIAN CANADIANA (English only)	10.00
ЛІТЕРАТУРА	
НА ПОШАНУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ	5.00
МИСТЕЦТВО	
UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (English only)	8.00
UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (Sheets)	3.00
UKRAINIAN WEAVING PATTERNS WITH INSTRUCTIONS by Doris Elizabeth Yanda	35.00
ПРОГРАМИ	
НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ, слова Л. Українки	5.00
ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ НА 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ	10.00
ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА	
П'ЄСИ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ	1.00
ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, А. Данилович	5.00
РЕЛІГІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ, П. Пауш	1.00
ДУХОВНІ ПІСНІ	4.00
PROMOTIONAL SUPPLIES	
ГРАМОТИ: 25-літ, Почесні, бланки грамот- можна висувати роки	1.75, 2.75, 3.00
SMOLOSKYPS	8.00
SPOONS WITH SMOLOSKYP	5.00
HASTI NOTES AND ENVELOPS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA	Doz. 3.00
PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA	50 cards 10.00
SERVIETTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA	18 штук і Tax 2.75
POST CARDS: St. Volodymyr, St. Olha, St. Volodymyr and St. Olha	each 0.50
VIDEO CASETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT Part I English only	20.00